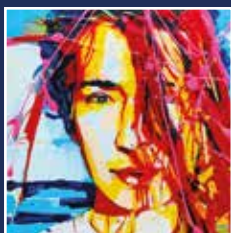

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

4 • 2026 • JUNE-JULY
ЧЕРВЕНЬ-ЛИПЕНЬ

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Пясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko — UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярйні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER — send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2026
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpc.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА — \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

СУА • UNWLA

- 4 UNWLA President Highlights Enduring Role of Ukrainian Diaspora at Interna-
tional Conference
6 «Бо хто матір забуває, Того Бог карає». (Праця «Фонду бабусь»
суспільної опіки СУА.) Орися Сорока
35 2025 Branch Impact Report

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 8 Навчи нас, Боже, як нам далі жити. Віра Сорочак
12 Берестянні грамоти і жива пам'ять: відвідини львівських архівів.
Настасья Шигаєва
14 The Ukrainian Museum. Zhanna Kadyrova: The Ground Shifts Beneath Our Feet

СФУЖО • UNWLA

- 9 The Ukrainian Voice at CSW70: WFWO Among the Partners of Key Events
in New York
11 Захід за участю української делегації на 70-й сесії Комісії ООН зі стано-
вища жінок (КСЖ70 ООН), присвячений протидії сексуальному насиль-
ству, пов'язаному з конфліктом

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 16 Чорнобиль: 40 років потому. Від свідчень до усвідомлення
(64-й Відділ). Лідія Служ
18 Жіночий хрест української свободи: від кенгірського повстання
до літопису Вікторії Амеліної. Свято героїнь в Окрузі Нью Йорк.
Соломія Ушневич
20 Branch 147 Launches Many Faces, One Force Art Project. Olenka Bravo
22 «9025 кілометрів»: мистецька виставка у Чикаго (36-й Відділ). Леся
Бандола
23 Remembering the Holodomor and Educating Others Through Kindness.
Olya Czerkas
24 Тяглість традиції: від кавування до місійності. Великодній базар
у Йонкерсі, Нью Йорк (30-й Відділ). Соломія Ушневич
25 Союзянка (Почесний 1-й Відділ). Тетяна Сміт (Терещенко)
26 Барви писанки (139-й Відділ). Ольга Дмитрів
28 Branch 56 Distributes Easter Baskets to 25 Recipients. Patricia Zalisko
29 Branch 56 Undertakes Annual Library Project. Patricia Zalisko
30 Волонтерство — справа життя (120-й Відділ). Марія Тимошик

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 31 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program
32 СУА / UNWLA

ВІДИЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 34 Аня Серант. Світло довгого життя: у пам'ять посестри (Почесний 1-й
Відділ)
34 Luba Klachko

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Марко і Киць. Оповідання. Марко Слободян

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Торт «Смерекова хата» («Гірка»). Людмила Лапушняк

OUR HEALTH

- 39 Kindness. Dr. Ihor Magun

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Червень завжди сприймається як місяць змін

Завершується навчальний рік, починається літо, і багато хто з нас замислюється про людей та організації, які вплинули на наше життя. Це також місяць, коли ми вшановуємо батьків, дідусів, чоловіків, синів, братів та багатьох інших чоловіків, які тихо підтримують жінок у своєму житті. Їхня підтримка, партнерство та жертвність часто роблять нашу працю можливою, і за це ми їм щиро вдячні.

Поки я пишу ці рядки, Україна продовжує зазнавати одних із найпотужніших атак від початку повномасштабного вторгнення росії. Міста по всій країні щоночі потерпають від ракетних і дронів ударів, а наслідки війни дедалі більше відчуються й за межами України. Ці події нагадують нам, що боротьба за свободу, безпеку та правду ще далеко не завершена.

У такі часи легко зосередитися лише на нагальній кризі. Проте історія вчить нас, що майбутнє нації визначають не лише ті, хто боронить її на полі бою, але й ті, хто від покоління до покоління зберігає її ідентичність, культуру та цінності.

Понад століття Союз Українок Америки (СУА) є частиною цієї праці. Наші засновниці розуміли, що інституції мають значення, тому що вони забезпечують тяглість. Вони створюють простір, де передаються знання, зберігаються традиції, виховуються лідери та зміцнюються громади. Найважливішим є те, що вони дають змогу кожному новому поколінню не починати все з нуля.

Нині ми продовжуємо цю місію по-новому. Ми відстоюємо інтереси України, підтримуємо гуманітарні ініціативи, надаємо стипендії, поширюємо знання про українську культуру за межами нашої громади та налагоджуємо і розвиваємо зв'язки між поколіннями. Усе це відбувається не завдяки будівлі чи назві. Це відбувається тому, що люди свідомокладають свій час, таланти та ресурси у справу, більшу за самих себе.

У літні місяці закликаю кожну з нас замислитися, як ми можемо допомогти оновлювати й зміцнювати інституції, які цінуємо. Чи то через волонтерство, наставництво, участь у діяльності відділу, чи просто запросивши когось нового до спільноти СУА — кожен наш крок допомагає забезпечити продовження цієї праці.

Сила Союзу Українок Америки ніколи не була силою однієї людини. Вона завжди була в людях, які несуть його місію вперед.

Саме так і зберігається спадщина.

June always feels like a month of transition.

The school year comes to a close, summer begins, and many of us find ourselves thinking about the people and organizations that have shaped our lives. It is also a month when we celebrate fathers, grandfathers, husbands, sons, brothers, and the many men who quietly support the women in their lives. Their encouragement, partnership, and sacrifice often make our work possible, and for that we are grateful.

As I write this, Ukraine continues to face some of the most intense attacks since the start of the full-scale invasion. Cities across the country endure nightly missile and drone strikes, and the war's impact is increasingly felt beyond Ukraine's borders. These developments remind us that the struggle for freedom, security, and truth remains far from over.

In times like these, it is easy to focus only on the immediate crisis. Yet history teaches us that a nation's future is shaped not only by those who defend it on the battlefield, but also by those who preserve its identity, culture, and values over generations.

For more than a century, the UNWLA has been part of that effort. Our founders understood that institutions matter because they create continuity. They provide a place where knowledge is shared, traditions are preserved, leaders are developed, and communities are strengthened. Most importantly, they ensure that each generation does not have to begin from scratch.

Today, we continue that work in new ways. We advocate for Ukraine, support humanitarian initiatives, provide scholarships, share our culture beyond our own community, and build connections between generations. None of this happens because of a building or a name. It happens because people choose to invest their time, talents, and resources in something larger than themselves.

As we move into the summer months, I encourage each of us to consider how we can help renew the institutions we value. Whether through volunteering, mentoring, participating in a branch activity, or simply inviting someone new into our UNWLA community, every action helps ensure that the work continues.

The strength of the UNWLA has never been found in any one individual. It has always been found in the people who carry its mission forward.

And that is how a legacy endures.

UNWLA President Highlights Enduring Role of Ukrainian Diaspora at International Conference

UNWLA president Natalia Pawlenko took part in the 3rd International Academic Conference “Ukraine & the United States: Experience and Prospects for Cooperation” hosted by the Taras Shevchenko National University of Kyiv on April 18, 2026. Dedicated to the 250th anniversary of the United States, the conference brought together scholars, diplomats, and civic leaders to explore the evolving relationship between Ukraine and the U.S.

Natalia was invited to present in Section 4, which focused on the Ukrainian diaspora in the countries of the Americas. Her presentation, “A Century of Diaspora Leadership: The Ukrainian National Women’s League of America as a Civic Institution,” examined the role of diaspora organizations as enduring civic actors that preserve identity, provide social support, and shape public discourse across borders.

Drawing on both scholarship and lived institutional experience, Natalia emphasized that organizations such as the UNWLA did not emerge simply to serve immigrant

communities, but out of historical necessity. For much of the twentieth century, Ukraine did not exist as an independent state, and its identity was often suppressed or misrepresented. In this context, diaspora institutions became vital custodians of Ukrainian language, culture, and historical memory.

“Diaspora organizations like the UNWLA became bearers of national identity,” she noted. “Their work was not only cultural — it was existential.”

Her remarks also highlighted the UNWLA’s longstanding role in advocacy. Long before Ukraine could speak for itself as a sovereign nation, UNWLA members engaged in what is now understood as public diplomacy — raising awareness of the Holodomor, supporting political prisoners, and countering disinformation during the Cold War. Today, that legacy continues through coordinated advocacy efforts across the U.S., including participation in national coalitions such as the American Coalition for Ukraine and the Ukraine Action Summit in Washington, D.C.

In addition to advocacy, Natalia underscored the UNWLA’s commitment to long-term social support, including its scholarship program, which has supported more than 23,000 students since 1967, and its ongoing humanitarian work in Ukraine.

Reflecting on the broader significance of the conference, Natalia emphasized the importance of strengthening connections between Ukraine and its global diaspora: “Gatherings like this remind us that Ukraine was never alone — that across decades, its voice, its identity, and its future were carried and preserved by its people, wherever they were.”

Now in its 101st year, the UNWLA continues to serve as a vital bridge between Ukraine and the United States, reaffirming its role as a leading voice in preserving Ukrainian identity and advancing support for Ukraine on the American stage.

Natalia’s presentation is reproduced here.

A Century of Diaspora Leadership: The Ukrainian National Women's League of America as a Civic Institution

Good afternoon, and thank you for the invitation to participate in this conference. I am honored to join this discussion in Section 4, focusing on the Ukrainian diaspora in the countries of the Americas.

I would like to begin with a simple question: What allows a diaspora organization to remain relevant — not for a decade, but for a century?

The Ukrainian National Women's League of America, or UNWLA, was founded in 1925. As we approach our 101st year, we are not simply reflecting on longevity — we are asking, **What sustains relevance across generations?**

This presentation draws on scholarship on diaspora institutions and transnational advocacy networks, which emphasizes how diaspora organizations evolve into enduring civic actors — preserving identity, delivering services, and shaping policy across borders.

By definition, a civic institution “is an organized, enduring body that serves the public good by connecting people, resources, and shared values through structured, ongoing activity.” But in the Ukrainian case, there is an additional dimension that must be understood.

Organizations like UNWLA did not emerge simply to serve a community — they emerged out of historical necessity. For much of the twentieth century, Ukraine did not exist as an independent state. Its identity was suppressed, reshaped, and at times deliberately erased within the Soviet system.

In that context, **diaspora institutions became bearers of national identity.** Their work was not only cultural — it was existential. They preserved language, memory, and historical truth in environments where these could be freely expressed, so that they could endure beyond repression.

And in many ways, that role has returned today. Since Russia's full-scale invasion in 2022, questions of identity, memory, and representation have once again become central.

The continuity of diaspora institutions has allowed them to respond not only with resources and advocacy, but with a sustained sense of purpose rooted in this longer historical experience.

From its founding, UNWLA focused on preserving Ukrainian language, culture, and identity in the United States. But this was never passive. It was intentional. Through education, cultural programming, and a monthly magazine that is in its 81st year, our organization ensured that identity could be transmitted across generations — even when it was under threat in Ukraine itself.

However, I would submit that the defining dimension of UNWLA's work is advocacy.

Since its founding, the organization has functioned as a form of civic representation for

Ukraine — long before Ukraine could speak for itself as a sovereign nation. In this sense, UNWLA has functioned as a form of civilian diplomacy, operating alongside — and at times in the absence of — formal state representation.

In the 1930s, its members documented and publicized the Holodomor when the truth was suppressed. During the Cold War, they supported political prisoners, organized educational campaigns, and countered disinformation. After Ukraine's independence, this role evolved into partnership — supporting education, cultural exchange, and international recognition.

And since 2022, advocacy has once again become central. UNWLA members across the United States have engaged in coordinated efforts, meeting with elected officials, organizing public awareness campaigns, and participating in national coalitions.

As a founding member of the American Coalition for Ukraine, the organization helps lead the Ukraine Action Summit in Washington, D.C., bringing hundreds of advocates — Ukrainian and non-Ukrainian — to engage directly with policymakers twice annually since 2023.

Through these efforts, diaspora institutions translate identity into influence.

Alongside this work, UNWLA has maintained long-standing humanitarian and educational programs. Its scholarship initiative, established in 1967 and expanded to Ukraine in 1993, has supported more than 23,000 students. Programs such as support for nearly 10,000 elderly women in Ukraine reflect a sustained commitment to social responsibility across borders.

Finally, endurance requires structure.

UNWLA is not simply a network — it is an institution. With local branches, national leadership, and a strong tradition of volunteerism, it has maintained continuity while adapting to new challenges. Because institutions do not endure on history alone — they endure because they renew themselves.

What does this case suggest more broadly?

Diaspora organizations are often described as cultural communities. But in reality, the most effective ones function as civic institutions — and, in some cases, as guardians of national continuity.

For Ukraine, diaspora institutions have never been peripheral. They have been essential. When a nation cannot fully speak for itself, its diaspora must.

And as Ukraine continues to face profound challenges, the role of these institutions remains not only relevant — but necessary. And gatherings like this remind us that Ukraine was never alone — that across decades, its voice, its identity, and its future were carried and preserved by its people, wherever they were.

Thank you.

«Бо хто матір забуває, Того Бог карає»

Орися Сорока, архівна референтка Головної Управи СУА.

Ікона Святого великомученика і цілителя Пантелеймона — подарунок для СУА від Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих. Автор — Катерина Калініченко.

Таку назву допису, що є цитатою з «І мертвим, і живим, і ненарожденним...» Тараса Шевченка, обрано не випадково. Адже шана матерям і бабусям — це вияв глибокої вдячності, любови та поваги до жінок, які дарують життя, виховують, передають мудрість і бережуть родинне вогнище. Це визнання їхньої щоденної невтомної праці, турботи та жертвовності. А для членкинь СУА ще й ознака теплоти й щедрости їхніх сердець і щирого бажання підтримати тих жінок, чия життєва опора з якихось причин похитнулася.

На підтвердження цього такий промовистий факт: у 2025 р. з «Фонду бабусь» Суспільної опіки СУА було передано близько 30 000 доларів для 299 жінок похилого віку зі скрутним фінансовим становищем. Зараз СУА співпрацює з Всеукраїнським товариством політичних в'язнів і репресованих, члени якого допомагають визначити

адресатів допомоги та передати Різдвяне або Великоднє привітання з грошовим дарунком. У березні 2026 р. Анатолій Банний, заступник голови цього Товариства, написав: «Напередодні 100-літнього ювілею СУА ми в Товаристві радилися, як привітати з ювілеем наших посестер. Пані Катерина Калініченко запропонувала, що вона виготовить ікону, сказала, що буде вважати за честь у такий спосіб привітати союзянок».

Про започаткування «Фонду бабусь» можна прочитати у надзвичайно цікавій та інформативній книжці про історію СУА «A Century of Commitment – The UNWLA Story» авторства д-рки Марти Кічоровської Кебало. Її варто прочитати кожній союзянці, щоб відчувати гордість за наших попередниць — розумних і діяльних жінок з великим серцем, справою життя яких був не тільки добробут свій, своєї родини чи сім'ї, але й світової української спільноти.

Про початки проєкту СУА, що на той час мав назву «Поміч Бабусям» або «Фонд бабусі», на 181-й сторінці цієї книжки написано:

«Поширена післявоєнна демографічна тенденція — жінки, які доживають до старости, живуть самі — призвела до появи ще одного проєкту СУА. У 1958 р. керівництво СУА було стурбоване, дізнавшись, що Ганна Чикаленко-Келлер, нещодавно названа Почесною союзянкою і патронкою СУА, хворіє та перебуває на самоті. Фактично, вона була прикута до ліжка протягом кількох років у будинку для людей похилого віку в університетському місті Тюбінген, Німеччина, де довго працювала викладачем слов'янських мов і літератури. Ідея надіслати їй подарунок підтримки та підтвердження поваги породила навесні 1958 р. новий проєкт «Поміч Бабусям», або «Фонд Бабусі».

СУА усвідомив, що в Німеччині залишилася значна кількість літніх бабусь — переміщених осіб, які живуть самі та майже без зовнішньої підтримки. У 1958 р. дев'ять таких бабусь були

обрані для отримання свіжого випуску журналу «Наше життя» разом з подарунком у розмірі п'яти доларів – невеликого жесту, який запевняв їх, що про них не забули. У 1965 р. проєкт мав під 23 таких літніх бабусь. Першими одержувачами цієї скромної, навіть символічної, але значущої, допомоги були Ганна Чикаленко-Келлер і колишні активістки українського жіночого руху, які у похилому віці пережили важкі та самотні часи».

У 1984 р. на Конвенції СУА було прийнято рішення розділити Комітет суспільної опіки на два: Стипендійну акцію та референтуру Суспільної опіки, яку очолила Лідія Черник. У 1987 р., «перебуваючи в Україні, Черник також здійснила особисте бажання відвідати Чорнобильську зону відчуження, куди на той час ніхто не дуже хотів їхати. У переважно безлюдному селі Опачичі вона зустрілася з невеликою групою літніх жінок, які, попри наказ про евакуацію, відмовилися залишати свої домівки. Черник відвідувала їх п'ять разів протягом свого п'ятнадцятирічного перебування на посаді референтки суспільної опіки. Жінки навіть заснували відділ «Союзу українок», обравши поетесу Лесю Українку своєю покровителькою. СУА додав їхні імена до списку бабусь, яких слід згадати цінним подарунком у святкові дні».

Так географія допомоги в рамках проєкту «Поміч бабусям» розширилася, як тільки офіційні контакти з Україною стали можливі. «Відновлений в Україні «Союз українок» з тридцятьма обласними центрами по всій Україні був залучений до визначення потреб та моніторингу надання допомоги СУА», – про це йдеться на 446 с. книжки про історію СУА.

Також там читаємо: «Навесні 2019 р. в проєкт «Фонд Бабусі» було внесено

літніх жінок, які проживають у “червоній зоні” поблизу тимчасово окупованих територій найсхідніших областей України. Працюючи з Всеукраїнським товариством політичних в'язнів і репресованих (організацією, заснованою в 1989 р. для підтримки позбавлених прав антирадянських активістів часів СРСР), яке очолювала Орина Сокульська (також заступниця голови Союзу українок), СУА дізнався про сотні літніх жінок зі скрутним фінансовим становищем». Тільки у 2019 р. під час Великоднього проєкту «Допомога Бабусям» було подаровано близько 10 000 доларів 519 літнім жінкам, які належали до цього Товариства (більше відомостей про це є в журналі «Наше життя» за червень 2019 р.)

Про ікону святого великомученика і цілителя — подарунок СУА від Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, та мисткиню, що її створювала, варто сказати окремо. Люся Буняк, референтка Суспільної опіки СУА, розповіла про це на зборах Головної Управи СУА у березні 2026 р. Святий великомученик Пантелеймон у церковній традиції України є символом милосердя, зцілення і допомоги стражденним, тому його особливо шанують лікарі, медики та всі, хто молиться за здоров'я і одужання. Створила ікону Катерина Калініченко — талановита майстриня, яка відродила плетиво фріволіте (від фр. *Frivole* – легкий, порожній). Це техніка плетіння руч-

Вдячні отримувачі допомоги від «Фонду Бабусі».

Навчи нас, Боже, як нам далі жити

Віра Сорочак, 129-й Відділ, Детройт

Навчи нас, Боже, як нам далі жити.
Як залічити душі зранені дітей?
Хіба ж можливо геноцид такий простити?
Жахиття, які скоїла орда недолюдей?
Ту матір, яку орки гвалтували,
У шестирічного синочка на очах.
Вона молила їх і плакала, благала...
Та, видко, догорала вже її свіча.
Розтерзана, від крові почорніла,
Вона лежала так, як весняна рілля.
Лиш поглядом в куті синочка взріла
Й очима лагідно до нього промовля:
«Візьми той образок, що у тебе над ліжком,
Як тільки зможеш, високо його неси,
Весь час молись. Настирливо та ніжно
Ти Матір Божу та її Ісусика проси».
Вона в заплакані вдивлялась оченята —
Хотіла зрозуміти, чи він все почув.
І в погляді зловила: «Буде всім відплата!
Мамо, я виросту і відімщу!»
І так їй легко стало... підвестись хотіла,
Щоб сина ще про щось застерегти...
Та... вже душа до неба полетіла...
Вона не в силі була смерть перемогти.
Хлопчик у розпачі не знав, що мав робити?
У своїх шість на півстоліття постарів.
Сирена вила знов несамовито.
Тут, біля мами, він і посивів.
Я проклинаю вас, голововерізи кляті!
До сьомого коліна кожного з вас прокляну!
Цей гріх навіть на совісті не буду мати,
Я і на сповіді про нього наспімну.
Я знаю, Господи, ти вчиш усім прощати.
Так. Людям я прощала й наперед прощу,
Та оркам-цим бандитам, цим нащадкам ката —
Пробач, мій Боже, їм я не прощу!
Ні Маріуполь не прощу, ні Бучу!
І хоч би цілий світ про це просив, благав,
Я НЕ ПРОЩУ! Ти чуєш мене, сину сучий!
Я вбивцям не прощу звірячих тих забав!

ного мережива з використанням спеціальних інструментів (човників, голок). Його також називають вузликовим мереживом, оскільки воно складається з вузлів і піко, які формують основні елементи фріволіте — кільця та дуги. Мереживні прикраси майстрині є унікальними, схеми для них п. Катерина найчастіше створювала сама, керуючись власною фантазією. Цікавим застосуванням фріволіте є використання мережива для обрамлення ікон. У час повномасштабної війни росії з Україною майстриня зі своїм чоловіком плели основи для маскувальних сіток. Навіть коли тяжка хвороба прикувала її до ліжка, вона, лежачи, виготовляла обереги — ангелики, ікони для воїнів ЗСУ. Це була її молитва, її сила, її спосіб підтримати тих, хто боронить нашу державу.

У 2025 р. Катерина Калініченко відійшла у засвіти, а її чудово оздоблена ікона тепер прикрашає офіс СУА в Нью-Йорку. Цей подарунок став символом того, як переплелися роки праці союзниць у проєкті «Поміч бабусям»: жінки, які відстоювали незалежність України в часи радянського союзу та були репресовані й позбавлені волі (у в'язницях, концентраційних таборах, екзилі) за свої політичні, релігійні та національні погляди, і майстриня Катерина Калініченко як уособлення українського мистецтва, української культурної спадщини. Саме збереження та поширення інформації про неї стало однією з цілей створеного 100 років тому Союзу Українок Америки. Це за право українців вільно творити в своїй державі жертвували своїм життям політв'язні та бореться тепер Україна.

Дякуємо всім, хто підтримує гуманітарні проєкти СУА, підтримує Україну.

Окрема вдячність д-рці **Марті Кічоровській Кебало** за узгодження україномовного перекладу цитат з її книги «A Century of Commitment – The UNWLA Story», що використано у дописі.

The Ukrainian Voice at CSW70:

WFUWO Among the Partners of Key Events in New York

During the 70th session of the UN Commission on the Status of Women (CSW70), which ran March 9–19, 2026, Ukraine's voice was clearly present across a range of high-level parallel and side events dedicated to women's access to justice, accountability for war crimes, support for survivors of conflict-related sexual violence, gender-responsive recovery, and women's participation in peacebuilding. In this international context, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO), of which the UNWLA is a member, served as a partner for three separate events, while its representatives engaged both in activities at UN Headquarters and in key Ukrainian and international platforms beyond the main campus in New York City.

One of the most visible events was "From Principles to Voices: Survivor-Centered CRSV Global Practices and Survivor Stories from Ukraine," held March 9 at the Ukrainian Institute of America (UIA). Co-initiated by the Ukrainian Government Delegation to CSW70, the Permanent Mission of Ukraine to the UN, and the Permanent Mission of the United Kingdom to the UN, the event brought together public officials, practitioners, civil society representatives, and survivors of conflict-related sexual violence (CRSV) to explain and advance a survivor-centered approach to CRSV. The program combined expert discussion, an artistic component, and testimonies from women who experienced violence during Russia's aggression against Ukraine. Internationally, Ukraine has become a recognized leader in developing policies and strategies to alleviate the pain and damage caused by CRSV.

Event moderator Ambassador Melanne Vermeer, Executive Director of the Georgetown Institute for Women, Peace and Security and former U.S. Ambassador-at-Large for Global Women's Issues, introduced speakers Mariana Betsa, Deputy Minister of Foreign Affairs of Ukraine; Kirsy Madi, Deputy Executive Director for Resource Management, Sustainability and Partnerships for UN Women; and Dr. Kateryna Levchenko, Government Commissioner for Gender Equality Policy of Ukraine. In their remarks, each of the speakers emphasized the urgency of strengthening international mechanisms to address CRSV, particularly in the context of Russia's ongoing war against Ukraine, and highlighted the importance of coordinated, accountability-driven responses. Also noted was Ukraine's leadership in providing compensation to CRSV survivors prior to an international war crimes tribunal.

A key component of the event was the presentation of the compendium "A Survivor-Centered Approach: Best Practices from Members of the International Alliance on Preventing Sexual Violence in Conflict," developed in 2025 when Ukraine chaired the international Preventing Sexual Violence in Conflict Initiative (PSVCI). The compendium provides practical guidance on implementing and standardizing survivor-centered approaches to CRSV across the areas of prevention, response, justice, and accountability. Related insights presented in the compendium were highlighted by panelists Dr. Kateryna Levchenko; Esther Dingemans, Executive Director of the Global Survivors Fund; and Katrien Coppens, Executive Director of the Dr. Denis Mukwege Foundation.

The evening included a screening of the award-winning documentary film *Traces*, directed by Alisa Kovalenko, which presents the personal narratives of Ukrainian women who have survived sexual violence during Russia's war against Ukraine to convey the human impact of CRSV and move beyond statistics and policy language.

Event moderator Ambassador Melanne Vermeer.

Following the screening, a panel discussion moderated by Ambassador Vermeer brought together practitioners and experts working directly with survivors. The discussion among panelists Alisa Kovalenko, film director and member of SEMA Ukraine; Iryna Dovhan, Executive Director of SEMA Ukraine; and Lyudmila Huseynova, Founder of the NGO "Numo, Sisters!," highlighted practical challenges in identifying, reaching, and supporting survivors in conflict and post-conflict settings.

Event participants also viewed an art exhibit marking the 25th anniversary of UN Security Council Resolution 1325 and received information about the publication *Navigator 1325*, which features 25 narratives of Ukraine's experience in advancing the Women, Peace and Security agenda with a focus on the leadership of Ukrainian women during wartime. Prior to the event, guests visited the *Pysanka – A Symbol of Hope* collection of more than 1,000 pysanky donated by hundreds of UIA guests during the past four years.

Emily Maltman, Deputy Director of the Department of Gender

Event panelists address a capacity audience at the Ukrainian Institute of America.

Заступниця Міністра закордонних справ України Мар'яна Беца (ліворуч) з Головою США Наталею Павленко в Науковому товаристві імені Шевченка в Америці.

WFUWO was represented at the UIA event by (l-r) Ayla Bakkalli, WFUWO Representative to UN/ECOSOC and Representative of the Crimean Tatar Mejlis in the U.S.; Oksana Konyk, WFUWO Representative to UN/ECOSOC and Officer-at-Large, UNWLA National Executive; Marianna Zajac, First Vice President, WFUWO, and Honorary President, UNWLA; Sofika Zielyk, WFUWO Representative to UN/ECOSOC and Chair, WFUWO Cultural Affairs Committee; Mariya Chukhnova and Zoryana Golovata, WFUWO Representatives to UNDGC/CSU; Sophia Farion, WFUWO Representative to UN/ECOSOC and Director of Development, UIA; and Maria Finiw, Second Vice President, WFUWO (not pictured).

and Children in Conflict at the UK Foreign, Commonwealth and Development Office, closed the program by emphasizing the importance of sustained international engagement and coordinated action to address CRSV.

Among those attending the event were Ambassador Andrii Melnyk, Permanent Representative of Ukraine to the United Nations, and Svitlana Melnyk. The event brought together more than 120 participants and attracted the attention of leading media and highly distinguished guests, which further underscored its scale and public resonance.

The event's partner coalition included the Georgetown Institute for Women, Peace and Security; the WFUWO; the UNWLA; the Ukrainian American Cultural Center of New Jersey; the Global Survivors Fund; the Dr. Denis Mukwege Foundation; the Ukrainian Women's Fund; the Ukrainian Institute of America; and Self Reliance Financial Federal Credit Union.

For additional information, contact:
wfuwo.un.reps@gmail.com

Photos courtesy Oksana Sorochan

Серед спікерів і запрошених гостей заходу, що відбувся в Науковому товаристві імені Шевченка в Америці, були присутні Маріянна Заяць, Ірена Ярославич, Наталя Павленко, Посол України в ООН Андрій Мельник, Мар'яна Беца, Катерина Левченко, Оксана Коник, Анатолій Досич, Христина Гайовишин та ін.

Захід за участю української делегації на 70-й сесії Комісії ООН зі становища жінок (КСЖ70 ООН), присвячений протидії сексуальному насильству, пов'язаному з конфліктом

12 березня 2026 р. у Науковому Товаристві ім. Шевченка (Нью-Йорк, Н.Й.) відбувся захід «From Principles to Voices: Survivor-Centered CRSV Global Practices and Survivor Stories from Ukraine», присвячений питанням протидії сексуальному насильству, пов'язаному з конфліктом, підтримці постраждалих і міжнародним підходам до забезпечення справедливості й відповідальності в умовах війни росії* проти України. Подія проходила в межах 70-ї сесії Комісії ООН зі становища жінок (КСЖ70).

Організаторами зустрічі виступили Союз Українок Америки (Округа Нью-Йорк) разом зі Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) у співпраці з Постійним представництвом України при Організації Об'єднаних Націй.

Важливим акцентом зустрічі став безпосередній діалог української делегації з українською спільнотою у США. Йшлося про пріоритети, з якими делегація прибула на 70-ту сесію Комісії ООН зі становища жінок, ключові позиції, які вона представляла на міжнародному рівні, а також про формат подальшої взаємодії з українцями у США. У цьому сенсі зустріч стала важливим простором двостороннього обміну між офіційною делегацією України та українською спільнотою США.

Програму модерувала голова Союзу Українок Америки Наталя Павленко. У заході взяли участь представниці офіційної української делегації, яку очолювала заступниця Міністра закордонних справ України Мар'яна Беца, Катерина Левченко — урядова уповноважена з питань гендерної політики, а також представниці від правозахисного й громадського сектору, зокрема: Вікторія Карпа — заступниця голови Асоціації жінок-юристок України «ЮрФем»; Галина Скіпальська — директорка Української фундації громадського здоров'я; Олеся Бондар — директорка Українського жіночого фонду; Людмила Гусейнова — засновниця ГО «Нумо, сестри».

У центрі дискусії були підтримка тих, хто постраждав від російської стратегії використання сексуального насильства як зброї війни, тобто не лише фізичного знищення українського народу, але й спроби його психологічного руйнування.

У цьому контексті протягом усього заходу порушувалися питання підтримки постраждалих, розвитку практичних механізмів допомоги, посилення міжнародної співпраці, забезпечення справедливості та відповідальності за злочини, вчинені під час війни, а також ролі жінок у формуванні державної політики, суспільної стійкості та демократичного майбутнього України.

Під час заходу було наголошено, що сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом, залишається однією з найбільш шкідливих і водночас недостатньо видимих складових російської агресії проти України.

За інформацією Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні, задокументовано щонайменше 484 випадки насильства. Правоохоронні органи України, окремо від цих міжнародних зусиль, також зафіксували понад 800 інцидентів. Водночас міжнародні розслідувачі підкреслюють, що реальний масштаб, безсумнівно, є значно більшим, однак багато випадків не фіксуються через страх, стигму та бар'єри для повідомлення про такі злочини. Численні інциденти відбуваються на територіях, окупованих росією, а також у російських в'язницях для військовополонених, де постраждалі не мають можливості повідомити про ці напади.

Після виступу голови делегації слово взяла Ірена Ярославич, головна представниця СФУЖО при ООН (ДГК/ВОГС). Ірена Ярославич подякувала заступниці міністра Мар'яні Беці за її потужну відповідь, яку та кількома днями раніше дала в Організації Об'єднаних

Націй на поблажливі коментарі постійного представника росії при ООН посла небензі.

Це зауваження представниці СФУЖО викликало оплески аудиторії та засвідчило, що присутні, більшість із яких становили жінки з діаспори, уважно стежать за діяльністю представників уряду України не лише в Україні, але й на міжнародних форумах. Воно також показало, що аудиторія була добре обізнана з неповажними, навіть образливими коментарями посла небензі як щодо заступниці міністра Беци, так і щодо України.

Зустріч зібрала понад 60 учасників та учасниць. Після завершення офіційної частини відбулися жваві неформальні дискусії, що засвідчили потребу українок у діаспорі в змістовному діалозі з посестрами, які прибули з України.

Проведення таких заходів у рамках КСЖ 70 посилює міжнародну увагу до досвіду України, до голосів постраждалих і до необхідності формування дієвих механізмів підтримки, правосуддя та відновлення. Подія стала важливою платформою для професійного обміну, солідарності та спільного пошуку рішень у відповідь на один із найтяжчих злочинів війни.

** Відповідно до рішення, ухваленого Національною комісією зі стандартів державної мови, у недержавних документах використання малої літери в написанні слів «росія», «російська федерація», «москва» та пов'язаних із ними термінів вважається прийнятним і заохочується як знак неповаги. СФУЖО вирішила дотримуватися цього стандарту в усіх своїх медійних матеріалах. Невдовзі після початку повномасштабного вторгнення у 2022 р. Генеральний штаб Збройних Сил України також почав використовувати написання з малої літери у своїх офіційних дописах у соціальних мережах.*

Берестяні грамоти і жива пам'ять: відвідини львівських архівів

Настасья Шигаєва, референтка з питань адвокації Почесного 1-го Відділу СУА, Округа Нью Йорк

Рідкісні архівні документи.

Улітку цього року я відвідала Центральний державний історичний архів України у Львові — установу, де зберігаються найдавніші та найцінніші документи української історії. Разом із директоркою архіву Олесею Юріівною Стефаник, архітекторами-реставраторами Мар'яною Каплінською та Ігорем Бокало ми мали змогу ближче ознайомитися з фондами, що формують історичну пам'ять нашої країни.

Особливу увагу привернула берестяна грамота (початок XII ст.), авторкою якої була жінка. Це діловий документ — вимога повернути борг. Такий текст переконливо свідчить, що жінки на українських землях у середньовіччі були активними учасницями економічного життя, вели фінансові справи та володіли письмом. Берестяні грамоти загалом містять ділові записи, господарські розпорядження й приватне листування та дають унікальну можливість побачити повсякденне життя і правові відносини того часу. Берестяні грамоти є надзвичайно крихкими, тому потребують особ-

ливого збереження та обережної роботи.

Архів у Львові вражає не лише своїм змістом, а й атмосферою. Його інтер'єри з масивними дверима, високими стелями та нескінченними стелажми зі старовинними томами книг нагадують бібліотеку Гогвортсу з книжок про Гаррі Поттера.

Нині архів стикається з практичними викликами. Зокрема, існує нагальна потреба в сучасному професійному сканері для оцифрування давніх документів. Це дозволило б зберігати оригінали в безпечних умовах і водночас зробити матеріали доступнішими для науковців в Україні та за її межами.

Важливо зазначити, що архіви також опинилися під загрозою війни. Нещодавно ця установа постраждала внаслідок прямого удару російсько-іранського дрона «шахеда».

Попри це, архів продовжує роботу.

Візит до львівських архівів ще раз засвідчив, що вони мають виняткове значення для України. Підтримка таких установ — це внесок у збереження історії та передачу знань майбутнім поколінням.

Зацікавлені та благодійниці, які мають бажання фінансово підтримати архів (зокрема допомогти з придбанням сканера) можуть знайти більше відомостей і зв'язатися зі співробітниками архіву за посиланням <https://tsdial.archives.gov.ua/index.html>, або на сторінці у мережі «Facebook»: <https://www.facebook.com/TSDIAL>

Висловлюємо вдячність Олені Олійник (заступниці голови Союзу архітекторів України) за допомогу і підготовці допису до друку.

Зліва направо: Ігор Бокало, Мар'яна Каплінська, Олеся Стефаник, Настасья Шигаєва.

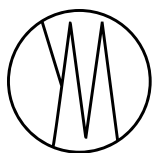

Відвідувачі у бібліотеці архіву.

During a visit to the Central State Historical Archive in Lviv, I saw how priceless medieval documents are preserved — including a rare 12th century birch bark letter written by a woman. These unique ancient materials reveal the daily life, law, and economic activity of early Ukraine.

After surviving the damage inflicted recently by Russia's direct hit of an Iranian drone, the Archive continues its work. However, it is in urgent need of modern equipment, especially a professional scanner, to protect fragile originals and make digital copies available to researchers. Supporting the archive is essential for safeguarding Ukraine's historical memory.

Nastasia Shygaieva, Advocacy Chair, Honorary Branch 1, New York

THE UKRAINIAN MUSEUM 222E6NYC

Zhanna Kadyrova: The Ground Shifts Beneath Our Feet

Through August 30, 2026

The Ground Shifts Beneath Our Feet is the first North American museum exhibition of one of the most internationally acclaimed living Ukrainian artists, Zhanna Kadyrova, whose contribution to the 2026 Venice Biennale received widespread critical recognition.

In *The Ground Shifts Beneath Our Feet*, Kadyrova explores the experiences of displacement, resistance, and regeneration through transformations of Ukraine's physical landscape. Across five bodies of work made in the years following Russia's full-scale invasion — *Palianytsia*, *Russian Rocket*, *Embroideries*, *The Forest*, and *IDP: Internally Displaced Person* — the artist considers how Ukraine's land, the earth itself, responds to the threat of erasure with renewal.

Through sculpture, embroidery, photography, and film, Kadyrova lays bare the ways in which Earth becomes a site of violence, memory, and resilience. From the destruction of the Kakhovka Dam and decimation of its reservoir ecosystem, to the mining of agricultural land, the five works that make up the exhibition attest to how ordinary life survives despite extraordinary pressure.

Palianytsia, *Russian Rocket*, and *Embroideries* (2022–) are three ongoing works created in the aftermath of the

full-scale invasion, which Kadyrova will continue to enlarge as long as the war continues.

Palianytsia is her iconic series named for the Ukrainian bread that became a marker of identity under occupation; *Russian Rocket* is a series of short videos superimposing Russian rockets onto landscapes visited by the artist; and *Embroideries* consists of woven portraits that conflate domestic tranquility with the persistent presence of air alarms.

Kadyrova's large-scale video installation *The Forest* (2025) examines the consequences of Russia's destruction of the Kakhovka Dam in June 2023, and the surreal new growth rising from the dried bed of the destroyed reservoir. Realized with The Dovzhenko Centre film archive in Kyiv, the City of Zaporizhzhia, and the Khortytsia Museum, *The Forest* is part of a collaborative effort with locals from the Zaporizhzhia region.

The film *IDP* (2026) documents the evacuation of the monumental *Origami Deer* sculpture from a park in Pokrovsk, a city in the Donetsk region, in 2024, when the war's front line approached. The film traces the sculpture's odyssey from Pokrovsk through Warsaw, Prague, Vienna, Brussels, and Paris to the Venice Biennale, where it was the centerpiece of the Ukrainian pavilion's *Security Guarantees* exhibition. *Origami Deer* has become a symbol of hope and survival.

Zhanna Kadyrova was born in 1981 in Brovary, Ukraine. A graduate of the Taras Shevchenko State Art School's sculpture department, she is the recipient of the 2012 Kazimir Malevich Prize, the 2013 PinchukArt-Centre Grand Prize, and the 2025 Taras Shevchenko National Prize in Visual Arts. Her work has been exhibited at the Centre Pompidou, Palais de Tokyo, Castello di Rivoli, Ludwig Museum Budapest, Kunstverein Hannover, and other institutions across Europe, the Middle East, and the Americas. The artist lives and works in Kyiv.

Palianytsia installation, 2022. River stones cut to resemble bread.

Photo: Bela Baptiste
Palianytsia installation.

Kherson, from the Russian Rocket series.

Hospital, from the Russian Rocket series.

Road, from the Russian Rocket series.

ЧОРНОБИЛЬ: 40 РОКІВ ПОТОМУ

Від свідчень до усвідомлення

Лідія Слиж,

голова 64-го Відділу СУА ім. Іванни Рожанковської, Почесна голова Округу Нью Йорк

Зліва направо: Лідія Слиж, Ірина Бручковська, Наталія Ярошенко, Олександр Мацука.

Лідія Черник, референтка суспільної опіки СУА, відправляє літаком контейнер в Україну. (Фото з архіву СУА, 1991 р.).

26 квітня 2026 р. у болючу сорокову роковину ядерного вибуху на Чорнобильській атомній електростанції, що стався в Україні, 64-й Відділ СУА ім. Іванни Рожанковської провів тематичний захід, присвячений цій найбільшій екологічно-гуманітарній катастрофі сучасності. Адже потужність вибуху четвертого реактора на ЧАЕС дорівнював 300 Хіросімам в Японії.

Розпочався захід прослуховуванням пісні Тараса Петриненка «Чорнобильська зона», під час якого присутні в залі подумки перенеслися в ту жакливу весняну ніч, коли надпотужний вибух миттєво викинув хмари радіоактивних речовин, які вітер поніс Україною та Білоруссю до Західної Європи. Тодішня радянська влада

мовчала про страшну, але невидиму одразу, катастрофу, бо замовчування було типовим для тогочасної системи. Ідеологія у стилі «не зганьби державу» виявилась важливішою, ніж життя сотень тисяч людей.

Лідія Слиж, голова 64-го Відділу СУА, розпочала відзначення сумної річниці в історії України вступним словом і запросила отця ігумена Йоана Лубіва, пароху УГКЦ св. Юра, провести молитву. Були засвічені три свічки: у пам'ять про жертви Чорнобиля, на вшанування жертв сучасної 12-річної війни з росією та на честь Героїв України, які в різні часи віддали своє життя у боротьбі за волю України.

З великою увагою присутні переглянули фільм «Ядерна рілля», спеціально знятий до 40-ї річниці Чорнобильської трагедії, в якому ліквідатори катастрофи ділилися власними спогадами-свідченнями, що вписуються у ширший історичний контекст трагедії.

Цікавою була панельна дискусія, яку дуже вміло модерувала Ірина Бручковська, адвокатка референтка відділу. Дипломат, колишній співробітник Секретаріату ООН Олександр Мацука розповів про життя киян під час і одразу після катастрофи. Його яскраві приклади того, як тогочасна влада приховувала правду, допомогли слухачам глибше зрозуміти політику СРСР тих часів, її вплив на суспільство й те, як Чорнобиль став одним із чинників, що прискорили розпад цієї сатанинської держави.

Доповідачка д-р Наталія Ярошенко — еколог, Фулбрайтівська стипендіатка в університеті Буффало, звернула увагу на зміни у довкіллі після аварії та після деокупації території у 2023 р. Вона наголосила на важливості моніторингу теперішніх обстрілів і повідомила, де можна брати оновлені відомості про ситуацію в Чорнобильському заповіднику.

Подія, організована 64-м Відділом, об'єднала фахівців, політичних і громадських діячів, представників української громади навколо екологічних і суспільних викликів, які тісно

Членкині 64-го Відділу та гості.

переплітаються з сучасними подіями. Під час жвавої дискусії присутні наголошували, що вже 5-й рік рф тримає енергосистему України під ракетною загрозою, зокрема захоплена Запорізька АЕС, що є найбільшою в Європі. Соломія Ушневич, референтка освіти Округу Нью Йорк, порушила надзвичайно актуальні проблеми: відповідальність держави-агресора у міжнародних судах, необхідність законодавчого визнання екоциду в Україні, важливість співпраці українських екологічних організацій з міжнародними експертами тощо. Мотря Мілянчик, членкиня 83-го Відділу, цікавилася станом радіації в Чорнобильській зоні в даний час. Ірина Куровицька, Почесна голова СУА, пригадала, що першу у світі резолюцію щодо Чорнобильської катастрофи у 1986 р. оприлюднила Міжнародна рада жінок (ICW), яка з 21 квітня до 2 травня 1986 р. мала свій 24-й пленарний Конгрес у Лондоні. У роботі Конгресу брала участь делегація Національної ради жінок США (NCW/US), до складу якої від СУА входили Іванна Рожанковська, д-р Марта Богачевська Хом'як та Ірина Куровицька. Офіційна заява від ICW про Чорнобиль була розповсюджена й отримала міжнародний розголос. У заяві ставилася вимога негайно надати Міжнародному агенству з атомної енергетики доступ для огляду реактора. Адже радянська влада заперечувала сам факт катастрофи. У заяві також наполягалось, щоб міжнародним допомогим організаціям було дозволено надавати підтримку постраждалим.

СУА дуже активно приєднався до надання допомоги постраждалим від нуклеарного вибуху в Чорнобилі. Було створено Фонд допомоги

дітям Чорнобиля, завдяки якому Україні надавалася гуманітарна допомога упродовж наступних 20 років. Членкиня 64-го Відділу Ірена Гомотюк Зелик залишила у своєму спадку 100 тисяч доларів на цей фонд.

На закінчення програми Лідія Слиж підкреслила, що нині, на 5-му році повномасштабної війни росії проти України, ми повинні говорити про Чорнобиль, щоб люди пам'ятали і знали: ядерна загроза не зникла. Вона нависає через постійні ракетні удари рашистів по містах і селах України. Загроза підтримується росією, що вбиває та калічить військових і цивільних, людей похилого віку, жінок і дітей, а також руйнує інфраструктуру.

Голова 64-го Відділу щиро подякувала всім присутнім за участь у вшануванні 40-ї річниці Чорнобильської катастрофи, особливо організаторам цього заходу: Ірині Бручковській, Ользі Пилипович, Ірені Григорович, Наталі Добровольській, Аллі Лисицькій, Галині Гусак, Дарі Синюк, Марті Волчук, Софійці Зелик та іншим. Спеціальну подяку отримали наші гості. Панелісти Олександр Мацука та Наталія Ярошенко отримали в дарунок цінну книгу "Battleground Ukraine"/«Поле битви Україна» (автор — Адріан Каратницький, старший науковий співробітник Атлантичної ради, генеральний директор Freedom House). Його книга, видана у 2024 р., є першою масштабною англомовною історією України від здобуття незалежності у 1991 р. до нинішньої війни.

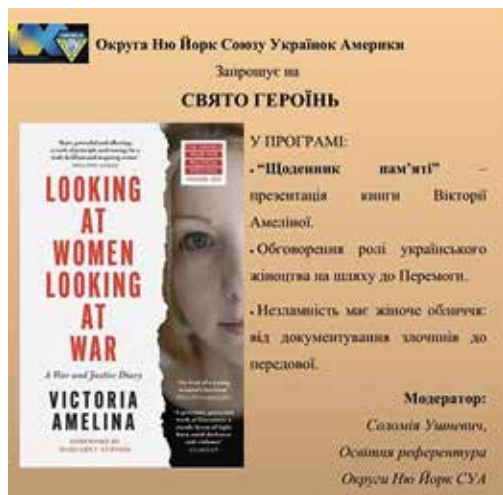
Чорнобиль — це не лише минуле. Це символ, який завжди нагадує про те, що ядерна галузь, якщо її ставлять на службу ідеології, стає наслідком найстрашніших катастроф.

ЖІНОЧИЙ ХРЕСТ УКРАЇНСЬКОЇ СВОБОДИ: ВІД КЕНГІРСЬКОГО ПОВСТАННЯ ДО ЛІТОПISУ ВІКТОРІЇ АМЕЛІНОЇ

Свято героїнь в Окрузі Нью Йорк

Соломія Ушневич,

референтка з питань освіти Округу Нью Йорк США,
пресова референтка 30-го Відділу США, Йонкрес, НЙ.

Свято Героїнь, яке традиційно відзначається українською спільнотою в останню неділю лютого — це не просто календарна подія. Це акт відновлення історичної справедливості. Символічно, що свято стає логічною передмовою до Місяця жіночої історії (Women's History Month), який вшановується в Америці упродовж березня. Протягом століть роль жінки у визвольних змаганнях часто залишалася в тіні «великих чоловічих наративів». Відрадно, що Всеукраїнська Ліга Українських Жіночих організацій і Союз Українок Америки десятиліттями плекають іншу візію: жінка є не лише берегинею, а й активним суб'єктом історії, воїном духу та документалістом правди.

Цьогорічне свято в Окрузі Нью Йорк США стало особливим. Попри цифрові кордони, онлайн-формат дозволив кожному відчути тепло союзнянської спільноти. Цей захід поєднав трагізм минулого століття та виклики нинішньої великої війни, вивівши на авансцену постать Вікторії Амеліної — письменниці, яка стала голосом тисяч мовчазних свідків російської агресії. Ідейною натхненницею Свята Героїнь в Окрузі Нью Йорк була голова США Наталя Павленко,

яка запропонувала до розгляду книгу Вікторії Амеліної «Looking at Women, We See War». Підготовка та організація онлайн-зустрічі відбулися під патронатом голови Округу Нью Йорк Оксани Жукоф, модератором виступила референтка з питань освіти Округу Соломія Ушневич. Промова референтки Головної Управи Анни Петеліної вразила глибиною проникнення у текст і зміст книги Вікторії Амеліної. Приємно, що наша зустріч зібрала голів і посестер з різних відділів. Щирий уклін доповідачкам: Лідії Слиж (64-й Відділ), Єлені Гофмейстр-Демків (Почесний 1-й Відділ), Вікторії Лозовській (21-й Відділ), Марії Білопольській (125-й Відділ).

Історія української свободи — це не лише літопис битв на полі бою. Це багатовіковий шлях жіночої самопожертви, де замість щитів часто були вишиванки, а замість броні — незламна віра. В останню неділю лютого, відзначаючи Свято Українських Героїнь, ми згадуємо тих, хто тримав і тримає небо над нашою нацією. Щоб зрозуміти силу сучасної української жінки, варто озирнутися на 1954 рік. Світ тоді здригнувся від звісток про повстання у сталінських ГУЛАГах — Норильську, Воркуті, Кенгірі. Але мало хто знав, що серцем цього спротиву були саме українки.

Повстання у Кенгірському концтаборі увійшло в історію як приклад неймовірної моральної переваги над фізичним насильством. П'ятсот українських жінок, політичних в'язнів, зробили те, що здавалося неможливим. Одягнувши свої врятовані, чудом збережені вишиванки, вони взялися за руки. З гордо піднятими головами вони перегородили дорігу радянським танкам, намагаючись захистити чоловіків-повстанців від розправи. Танки не зупинилися. Багато жінок загинуло під гусеницями, але цей образ — жінка у вишиванці проти залізної машини тиранії — назавжди закарбувався в генетичній пам'яті нації. Сьогоднішня подія — це данина пам'яті тим невинно убієнним, чия кров стала фундаментом нашої нинішньої незалежності.

Наступним етапом нашої подорожі історичною пам'яттю стала презентація книги «Looking at Women, We See War» («Дивлячись на жінок, ми бачимо війну»). Вікторія Амеліна, чиє життя обірвалося 1 липня 2023 р. після ракетного удару по Краматорську — це людина світла. У її планах були написання нових романів, виховання сина, подорожування. Але 24 лютого 2022 р. Вікторія зробила свідомий вибір: не залишатися в безпеці за кордоном, але повернутися в Україну. Її слова, зафіксовані в щоден-

нику «Я вдома! Щохвилини дорогою до Києва я думаю: якби неподалік стався вибух, я б померла абсолютно щасливою» — це маніфест цілого покоління, яке обрало причетність, а не втечу.

Вікторія Амеліна — відома романістка, яка 24 лютого 2022 р. чітко визначилася з тим, щоб стати документалісткою воєнних злочинів. Вона фіксувала руїни, записувала голоси свідків і стала літописцем історій надзвичайних жінок. Її життя обірвалося, коли їй було лише 37. Однак вона встигла залишити нам дзеркало нашої боротьби.

Переконана, книга письменниці «Looking at Women, We See War» — це галерея незламних доль. І це не просто текст, це живі душі: вона наче зафіксувала трансформацію української жінки. В її очах — біль сплюндрованої землі, але й світло неймовірної сили. Як писала Вікторія у своєму щоденнику: «Люди почали бачити не мене, а війну. Я — війна. Ми, українці, всі стали війною». Ми стали боєм, але ми стали і силою. Книга, упорядкована колегами після її смерті, вийшла у Великобританії 13 лютого 2025 року, ставши свідченням російського вандалізму для Міжнародних судів.

Щоденник Амеліної — це калейдоскоп доль, географія страждань та надії. Ми гортаємо розділи, і перед нами постають реальні жінки. Героїнями книги є:

- Ірина Довгань: жінка з Ясинуватої, яку у 2014 році виставили до «стовпа ганьби» в Донецьку за допомогу ЗСУ. Її історія — про публічні тортури та неймовірне виживання.

- Євгенія Подобна: воєнна кореспондентка, чия згоріла квартира в Ірпені стала символом втраченого дому. Вікторія Амеліна описує, як серед попелу Євгенія знайшла вцілілу книгу та червоне намисто. У цьому образі — вся суть нашого спротиву: ворог може спалити стіни, але не може знищити нашу пам'ять і нашу ідентичність.

- Віра Курико: українська репортерка, що відкрила для світу трагедію Ягідного, написала репортажі про перші дні війни, зокрема про 28 днів перебування українців у підвалі школи на Чернігівщині, де понад 300 людей задихалися від нестачі повітря. Написи на стінах того підвалу містили дати смертей — це страшні ієрогліфи XXI ст.

Місія Вікторії Амеліної виходила за межі журналістики. Вона фіксувала вандалізм проти культури. Згадаймо Тетяну Пилипчук, директорку Харківського Літмузею, яка почала пакувати колекцію ще 16 лютого 2022 р., відчувачи дихання війни. Або Юлію Какулю-Данилюк, бібліотекарку з Капітолівки, яка рятувала українські книги під час окупації Ізюмщини.

Смерть Амеліної стала трагедією для літератури ще й тому, що вона була «адвокаткою» інших митців. Саме Вікторія знайшла щоденник закатованого дитячого письменника Володимира Вакуленка, закопаний під вишнею. Вона врятувала його голос, не знаючи, що невдовзі її власний голос так само зазвучить із вічності.

Ми згадали і Любов Панченко — мисткиню-шістдесятницю, яка пережила радянські переслідування, але померла від голоду в окупації Бучі у 2022 р. І Поліну Рай-

ко, чий наївний живопис на Херсонщині намагалися змити води після підриву Каховської ГЕС. Це все — ланки одного ланцюга: намагання ворога стерти наш культурний код.

Також говорили про Олександру Матвійчук та її Нобелівську премію миру. Варто наголосити, це визнання не просто окремої людини, а правозахисного руху, який десятиліттями бореться за звільнення політ'язнів.

Згадка про Аллу Горську та її лист-протест «139» нагадала нам, що сьогоднішні волонтерки та активістки — це прямі спадкоємиці шістдесятників.

Завершуючи захід, ми поставили собі запитання: чи справді незламність має жіноче обличчя? Відповідь очевидна. Вона — у погляді Вікторії Амеліної, у вишиванці жінки з Кенгіра, у щоденнику Вакуленка, врятованому жіночими руками. Ми провели нашу зустріч на ноті саява та лірики, яку залишила нам Вікторія. Навіть у наймоторошніших передбаченнях свого щоденника, де вона писала «Ми, українці, всі стали війною», є місце для любові до Києва, до рідного Львова та до кожної союзниці, яка тримає українське небо в Нью Йорку, Лондоні чи Варшаві.

Свято Героїнь — це не про минуле. Це про силу, яка дозволяє нам сьогодні стояти прямо. Це про той час, коли мільйони на заклик «Слава Україні!» відгукуються «Героям Слава!», знаючи, що серед цих героїв є тисячі імен українських жінок.

Це свято плавно перетекло у березневі заходи Місяця жіночої історії, створюючи неперервну лінію вшанування: від Олени Пчілки та Наталії Кобринської до сучасних лідерок громад у США. Українські захисниці та парамедикині є прямими спадкоємицями чину Олени Степанів та Софії Галечко.

Нині Округа Нью Йорк США продовжує справу наших попередниць. Ми, жіноцтво в імміграції, несемо знамено українського духу. Наша місія — не дати світові забути ціну нашої свободи.

Свято Героїнь — це наша молитва за кожного, хто боровся і бореться. Це вдячність союзникам за 100 років служіння. Це віра в те, що незламність справді має жіноче обличчя.

Вічна слава українським Героїням!

Branch 147 Launches *Many Faces, One Force* Art Project

As we all know, the UNWLA is the oldest Ukrainian women's organization in the U.S. While our Branch 147 is still relatively new — just about two years old — we are proud to carry forward the mission and legacy of the Ukrainian women who founded this powerful movement.

That is why it felt only natural for us, as a women's organization, to launch a women-led project. Experience shows that the responsibility for many educational and cultural initiatives often rests on women's shoulders. We are honored to have such dedicated and talented women in our branch who rise to this challenge with grace and strength.

Our project, *Many Faces, One Force*, features portraits of women volunteers — from young girls who help whenever they can to leaders who have spent over a decade championing impactful initiatives and earning recognition both in Ukraine and across the diaspora.

The portraits celebrate both Ukrainian and American women: nonprofit leaders, steadfast supporters of Ukraine, politicians, artists, singers, and community figures. Among them are representatives from San Antonio and Austin, members of local city councils, the Mayor of San Antonio, and even members of the U.S. Congress. It is a profound honor to highlight the solidarity between Ukrainian and American women — women who, in different ways, have stood with Ukraine and shaped the communities around them.

This year, San Antonio hosted a cultural advocacy event dedicated to the *Many Faces, One Force* project. The exhibition brought together portraits of prominent women — civic leaders and volunteers whose contributions are essential to the development of local communities. Without their daily efforts, civic engagement at the grassroots level would be significantly more limited.

A distinctive feature of this event was the prominent inclusion of San Antonio-based activists. This carries symbolic meaning, as the exhibition was presented in San Antonio for the first time.

The project debuted in March 2025 in Austin at the Ukrainian Festival in Leander, TX, in a historic homestead setting. The event celebrated resilience,

Olenka Bravo, Branch 147, Austin — San Antonio, TX

creativity, and the collective power of women who make a difference. Thanks to our member Iryna Lis-chynska, the exhibition was also presented in one of Austin's most prestigious galleries later that year.

A particularly significant moment was the visit of the newly elected mayor of San Antonio, Gina Ortiz Jones — her first public cultural event following the election. A portrait of the mayor was created specifically for the occasion by talented artist Iana Nikutina, the Branch 147 member behind the *Many Faces, One Force* project.

During her campaign, Ms. Ortiz Jones demonstrated a clear and consistent stance in support of Ukraine. She attended events featuring Ukrainian activists, participated in panel discussions, and took part in rallies and community gatherings in support of Ukraine.

Leaders of the San Antonio Ukrainian community were also invited to attend her inauguration. Among those present was Olenka Bravo, who attended with her son.

Thus, the exhibition became not only a cultural event but also an important symbol of support, solidarity, and recognition of the Ukrainian community's contribution to the life of the city. Mayor Ortiz Jones is also familiar with the Ukrainian slogan "Slava Ukraini!"

Iana Nikutina's goal in creating *Many Faces, One Force* was to honor these remarkable women — women who volunteer, teach, lead, and initiate meaningful projects, both large and small. Their work uplifts others, bridges cultures, and builds community.

"These portraits are my personal expression of deep gratitude — for their strength, compassion, and unwavering commitment to making a difference," Iana said.

"In late 2024, a serendipitous conversation with Branch 147 president Kateryna Voinova set the wheels in motion for what would become my solo exhibition. Kateryna suggested that we create an engaging and meaningful art project together. Coincidentally, I had already been developing an idea for several weeks — a project dedicated to

remarkable women who are making the world a better place. Being surrounded by so many creative and passionate women, especially within Branch 147, I immediately knew this was the right moment to bring my vision to life. I shared my idea, and from there, the journey began. In early 2025, I presented my concept to the members of the branch. The scale of the project was ambitious, and I understood that it would require strong teamwork to bring it to fruition,” Iana added.

“Why does supporting Ukrainian culture abroad matter, especially in Texas? As a Ukrainian American and president of UNWLA Branch 147 in Austin and San Antonio, I often reflect on this question,” said Kateryna Voinova. “The answer is both deeply personal and historically grounded. For centuries, there have been persistent attempts to erase Ukrainian identity — from tsarist bans on our language to Soviet repression, and now to the brutal reality of a full-scale war. Even in the U.S., Ukrainians have often been grouped under broad labels such as ‘post-Soviet’ or ‘Russian-speaking.’ But visibility does not happen automatically. It must be built intentionally — especially here in Texas. That is why we must showcase Ukrainian art. That is why we must share Ukrainian stories. That is why culture matters.”

Branch 147 covered the organizational expenses, allowing Iana to dedicate two months of daily work to producing 98 portraits. Each piece was created in a square format, forming a striking mosaic effect, with vibrant pop-art colors reflecting the vivid personalities of these exceptional women.

The team hopes to present the project not only across Texas but also in other cities and communities. “We would be honored to bring this exhibition to new audiences — please invite us, we look forward to connecting with you,” the organizers shared.

Kateryna added: “This is an opportunity to show who Ukrainians truly are — not as a footnote in someone else’s history, but as a people who stand strong in their own right. It is a chance to build meaningful connections, educate one another, and ensure that Ukrainian culture continues to shine boldly and freely around the world.”

As the war in Ukraine continues, many Americans are finding it increasingly difficult to process the constant stream of devastating news. This is why it is more important than ever to reach hearts through art. Women’s art — with its depth, empathy, and emotional truth — has a unique ability to break through numbness and awaken compassion. These works speak not only for Ukraine, but for our shared humanity. They are not only Ukrainian — they are part of a broader, global voice rising in solidarity.

Photos courtesy James Coleman

From left: Iryna Tymko, Olenka Bravo, project artist Iana Nikutina, Mayor Gina Ortiz Jones of San Antonio.

From left: Tanzila Kayumova, Senior International Relations Specialist, City of San Antonio; artist Iana Nikutina; Shahrzad Dowlatshahi, Chief Diplomacy & Protocol Officer, City of San Antonio, a strong supporter of the Ukrainian community.

Our Cover

Our cover features some of the 98 portraits created by artist and Branch 147 member Iana Nikutina for the *Many Faces, One Force* project. Most of these are of Branch 147 members.

Top: Natalie Pawlenko (UNWLA president).

Top row (l-r): Nora Mason (UNWLA Branches-at-Large Council West president), Kateryna Voinova (Branch 147 president), Olenka Bravo (Branch 147 VP), Oksana Hranovska, Darya Ledesma.

Second row (l-r): Olga Moyseyenko, Liliia Solomicheva, Iana Nikutina (project artist), Iryna Lishchynska, Stephanie Dowbusz.

Third row (l-r): Yuliia Orzhekhovska, Oleksandra Marchenko, Yaroslava Vialykh, Olha Setiabova, Iryna Tymko.

Fourth row (l-r): Tanya Kakovska, Nataliia Havryshko, Hanna Mendyuk, Kateryna Trusova, Alina Haievska.

«9025 кілометрів»: мистецька виставка у Чікаго

Леся Бандола, секретарка та пресова референтка
36-го Відділу ім. Ольги Басараб, Чікаго, Іллінойс.

Оголошення з відомостями про виставку.

В Українському національному музеї Чікаго протягом квітня проходила художня виставка «9025 Km». Організатором мистецької експозиції була голова 36-го Відділу Олена Дяденко разом з колегами-союзницями. Виставка стала як емоційним, так і культурним досвідом і виявила мовчазний біль, який українці закордоння несуть щодня. Вона стала не просто експозицією робіт, але простором глибокого емоційного переживання.

Усі картини уособлювали біль втрат, силу духу та незламність нашого народу. На виставці були представлені твори 12 українсько-американських художників з Чікаго. Кожен митець надав три власні роботи, що уособлюють емоційну та культурну відстань між Чікаго і Києвом — двома містами-побратимами, розділеними 9025 кілометрами, але об'єднаними стійкістю та сильним духом!

Упродовж квітня відвідувачі побачили роботи Олени Дяденко, Олени Пак, Марії Плотнікової, Марти-Софії Фрейзер, Юлії Ткачук,

Луни Присяжнюк, Юлії Полякової, Катерини Ткаченко, Наталії Шутяк, Володимира Монастирського, Андрія Діденка та Андрія Антоненка.

Через мистецтво наш відділ разом з митцями сподівається досягти взаємної підтримки та організувати збір коштів, які підуть на допомогу у боротьбі за мирний день для рідної землі! Для нас важливо привернути увагу світу до війни, об'єднати суспільство та зберегти пам'ять.

Від імені всіх організаторів та учасників виставки висловлюємо щирі подяку за спонсорську підтримку кредитівці «Самопоміч», фундації «Спадщина», ресторану «Чарівний глечик» та за інформаційну підтримку газеті «Сурма», радіо «UA Chicago», «Українському Незалежному радіо» та радіо «Українська хвиля».

Митці, організатори та гості виставки.

Членкині 36-го Відділу та учасники мистецького дійства.

Remembering the Holodomor and Educating Others Through Kindness

Olya Czerkas, Branch 124, St. Petersburg, Florida

Two past Branch 124 presidents who had commemorated this solemn event in the past, Olya Czerkas and Irene Badiak, with the Holodomor commemoration display.

Copies of this message were sent to the food distribution locations and distributed among the community.

Branch 124 members and the community joined together on Sunday, November 23, 2025, at Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church to remember those who perished in 1932–1933 during the Holodomor.

A painting representing the Holodomor was displayed at the front of the church, reminding all about those devastating times in Ukraine. A Holy Liturgy and Panachyda were served by Reverend Bohdan Barytsky. The church choir, under the direction of our Soyuzianka Zinoviia Zakovorotna, filled the church with beautiful, solemn songs honoring and remembering the victims of the genocide.

Many communities across the U.S. solemnly remember the Holodomor in November. During the month, our members took opportunities to educate others about the tragic events in Ukraine. We also wanted to focus on helping others and making a positive impact on our community.

Under the direction and lead of Daria Markiw, a long-time branch member, our branch and the Ukrainian community of St. Petersburg held a food drive during the entire month of November. Daria organized the event and was the facilitator of the project. Boxes of non-perishable food were collected for those in need. Daria contacted local organizations and churches regarding the distribution of the donations.

Nataliia Kelba and Irene Badiak prepared a short informative sheet about the Holodomor, which was distributed in churches and food distribution centers with the non-perishable food. Branch 124 members and the community worked together during this important educational project.

We know that making a difference can take shape in many ways!

Photos courtesy Olya Czerkas

Members of Branch 124 with Father Bohdan Barytsky.

ТЯГЛІСТЬ ТРАДИЦІЇ: ВІД КАВУВАННЯ ДО МІСІЙНОСТІ

Великодній базар у Йонкерсі, Нью Йорк

Соломія Ушневич,
пресова референтка 30-го Відділу СУА, Йонкерс,
референтка з питань освіти Округу Нью Йорк

Весна в українській традиції завжди була не лише порою оновлення природи, а й часом глибокого духовного піднесення, відродження спільнот і зміцнення зв'язків. Саме таким живим утіленням тягlosti традицій і сили єднання став Великодній базар і традиційне кавування, організовані 30-м Відділом Союзу Українок Америки.

8 березня парафія св. Архистратига Михаїла в Йонкерсі наповнилася не просто ароматом свіжої випічки — вона дихала пам'яттю поколінь. Тут, серед пасок, медівників і великодніх

прикрас, відчувалася невидима присутність тих жінок, які сто років тому закладали підвалини організації, що згодом стала символом служіння, культури й жіночого лідерства в українській діаспорі США.

Пригадаймо, коли у 1925 р. група свідомих українських жінок у Сполучених Штатах об'єдналася в Союз Українок Америки, їхня місія була чіткою та водночас амбітною: зберегти українську ідентичність, підтримати новоприбулих іммігрантів і передати культурну спад-

Зліва направо: Людмила Галай, Наталя Нечай, Надія Потягайло, Леся Бойко, Зоряна Бойко, Ірина Максим'юк, Соломія Ушневич.

На Великодньому базарі

щину наступним поколінням. Починали вони з малого — зустрічей у домівках, благодійних вечорів, збірок коштів для потреб українців як у діаспорі, так і на Батьківщині.

Діяльність 30-го Відділу СУА під керівництвом Лесі Бойко є яскравим прикладом того, як спільні зусилля та щира віра здатні змінювати світ на краще. Завдяки тісній співпраці з парафіяльними спільнотами — групою «Матері в Молитві» (голова Леся Мурашук) та Сестринством (Мар'яна Андрейко) — наша громада живе насиченим духовним і благодійним життям.

Разом ми реалізуємо низку значущих ініціатив:

- Благодійність: акція «Творимо добро разом» стала символом небайдужості та підтримки тих, хто цього найбільше потребує.
- Духовне збагачення: незабутньою сторінкою стала спільна проща до Стемфордської єпархії, де ми мали змогу вклонитися мощам наймолодшого святого — Карла Акутіса.
- Майбутнє нації: щороку 1 червня, у День захисту дітей, спільно з єкуменічною спільнотою «Матері в Молитві», ми проводимо зворушливу акцію «Діти моляться за дітей», закладаючи в юні серця фундамент любові та співчуття.

Сучасне недільне кавування у 30-му відділі — це більше, ніж приємна традиція. Це жива форма громадянського діалогу, створення простору довіри та взаємопідтримки. За філіжанкою кави тут народжуються нові ідеї, плануються освітні проекти, координуються благодійні ініціативи.

Великодній базар, що розгорнувся березневого дня, став органічним продовженням цієї традиції. Кожен виріб — від солодких смаколиків до вишуканого декору — був знаком не лише майстерності, але й відповідальності перед спільнотою. Це праця, що має глибший сенс: допомогти, підтримати, зберегти.

Весняне кавування і Великодній базар — то не лише місцеві ініціативи. Це символи. Символи тяглості, пам'яті й відповідальності. Символи того, що навіть у глобалізованому світі спільнота може зберігати свою унікальність і водночас бути відкритою до світу.

І коли у парафіяльній залі лунає сміх, пахне свіжою випічкою, а руки передають філіжанку кави — це не просто момент. Це історія, яка триває. Приклад жіночого лідерства, що творить сьогодення.

Союзянка

Тетяна Сміт (Терещенко), Почесний 1-й Відділ, Округа Нью Йорк

Ніжно хусткою
Плечі прикриває.
Союзянка-мати інших надихає
Й турботою своєю Україну огортає.
Вона — берегиня культури і мови,
Чарівна й тендітна, мов сонячний промінь.

Вона — адвокат, волонтер, господиня,
Водночас і пташка співуча, й музейна газдиня.
Вона — неймовірна, вона — досконала,
Завжди елегантна й «ідейно охайна».
Вона — Союзянка, Вона — Берегиня!

Барви писанки

Ольга Дмитрів, пресова референтка 139-го Відділу ім. Княгині Ольги,
Стемфорд, Округа Нова Англія.

Голова відділу Златослава Дмитрів і заступник голови Ірина Кузьмич.

Членкині відділу Світлана Левусь та Інна Семида за роботою.

«Котилася писаночка згори на долину, прикотилась прямісінько у нашу союзянську родину» – таким веселим закликком передаються той дух та емоції, які цьогоріч залишилися в наших серцях після проведених майстер-класів з писання писанки.

Писанка на сьогодні – це популярне народне ремесло, мистецтво, краса, повне занурення у світ дохристиянської культури. Якщо повернутися в минуле, де писати писанку навчали нас наші бабусі і ми мали змогу тільки відтворити візерунок, характерний для місцевості, де проживали, то на нині різноманітність орнаментів вражає. Кожен регіон має свої певні традиції та особливі пояснення значень візерунків. Адже кожен колір має значення і кожен візерунок – це символ.

Раді з того, що писанкарство підтримується у закордонні та об'єднує не лише давні традиції і сучасне мистецтво, але й українців навколо себе.

Щороку за кордоном активно проходять заходи, присвячені українській писанці, задля підтримки традиції. Союзняки 139-го Відділу цієї весни також вирішили відвести писанкарству особливе місце. Мабуть, кожна людина хоч раз у житті намагалася зробити свою власну писанку, навіть якщо це і не вдавалося ідеально. Але якщо маєш гарних учителів цієї справи, то створиш справжній шедевр!

Уже кілька років нашими дівчатами виношувалась ідея провести захід писанкарства в центральній бібліотеці м. Стемфорд з метою поширення української традиції серед американців. Цьогоріч нам вдалося втілити цей задум у життя, що дуже потішило нас. Особлива заслуга в цьому належить нашій активній членкині, майстрині з розпису писанки Ірині Кузьмич. Нам пощастило мати у своїй команді цю молоду жінку й маму, яка завжди активна в суспільній роботі та чії руки творять прекрасні роботи з декорування. Пишаємося її вміннями і тим, що проявляє себе у різних діяльних сферах.

Перший майстер-клас з писанкарства чисельно зібрав любителів і поціновувачів творити. Наші гості отримали знання про те, якими орнаментами можна розписувати писанку, у які кольори фарбувати, які матеріали для цього використовувати. Кожен мав змогу власними руками створити

свій виріб. Відтак отримати задоволення для душі та набути нових навичок.

Другий захід з писанкарства відбувся у приміщенні української бібліотеки, що у Стемфорді, яка щороку гостинно приймає нас і наших гостей у своїх стінах. Важливо, що такі події проводяться не тільки для дорослих. Батьки також активно залучають до творчості дітей шкільного віку, що прививає їм нові навички, привчає до дотримання традицій і наповнює духом єднання з Україною. Адже ці красиво розмальовані яйця піднімають настрій кожному.

Головними на цьому майстер-класі виступили членкині 139-го Відділу Світлана Левусь та Ірина Кузьмич. Не залишимо без уваги й слів вдячності й інших дівчат, які завжди беруть активну участь у підготовці заходів. Оперативна організація зали та заготування необхідних матеріалів поціновується та підтверджує, що спільна праця приносить більше результатів. До даного заходу долучилося багато дітей, що дуже цінно. Адже особливо радісно спостерігати за їхніми діями, щирими емоціями та переживаннями, коли вони власними руками створюють прекрасний виріб.

Усі, хто бере участь у таких майстер-класах, з вдячністю відгукуються про заходи, де можна в тиші творити, зануритися у традиційну творчу працю й отримати натхнення. І неодмінно втримують бажання у майбутньому знову долучатись до такого прекрасного процесу.

У світле свято Воскресіння Христового в кошику кожного українця красуються писанки. Хтось їх малює власноруч, для когось їх творить мама чи бабуся, але вони є невід'ємною складовою кошика. Ми живемо у часі, коли багатьом українцям бракує радості. Тому потрібно щонайбільше гуртуватися разом, шукати місце і час, де збираються українці та шанують традиції і звичаї свого народу. Так, як це зробив наш відділ і відвів особливе місце писанкарству цієї весни. У такий спосіб ми зібрали людей спільного походження в одному місці. І дух, відчуття традицій і звичаїв, що панували серед нас, наповнювали силою, вірою та красою серце кожного — від великого до малого.

Нехай кожна писанка стане вашим оберегом, а краса від написаного потішає ваше око і зігріває душу!

Перший урок з писанкарства в бібліотеці Стемфорда.

Союзанки 139-го Відділу готуються до другого майстер-класу з писанкарства.

Юна відвідувачка уроку з писанкарства. Писанки, створені від душі нашими шанувальниками.

Branch 56 Distributes Easter Baskets to 25 Recipients

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

This past March, the Branch 56 Social Welfare Committee, led by chairperson Halya Lisnyczyj, rallied to prepare Easter baskets. They baked babkas and assembled beautiful decorated baskets at St. Andrew's Ukrainian Religious and Cultural Center in North Port, FL. The baskets were distributed to 25 members of the hromada who are no longer able to attend this active community's events and activities. The recipients — many in senior housing or assisted living facilities in Sarasota and Charlotte Counties — appreciated being remembered at this sacred time of year and relished the foods lovingly prepared by the Committee.

Halya Lisnyczyj was joined by Tania Schepel and Olya Babchuk in baking babkas and in assembling and distributing the Easter baskets. Committee members Roxolana Saciuk, Lesia Popel, Roma Lisovich, and Inia Tunstall helped arrange the baskets. Branch president Bohdana Puzyk donated beautiful pysanky to include in the baskets. As she has for the past 15 years, branch member Lidia Bilous designed beautiful cards to accompany each basket. Olya Babchuk, Tania Schepel, Roma Lisovich, Luba Hirak, Lesia Popel, Nusia Mariani, Bohdana Puzyk, and Roksolana and Father Oleh Saciuk delivered the

baskets. Additionally, the Social Welfare Committee received donations of sweets from Nusia Mariani, who is one of our Branch 56 founding members, and cash to offset the costs of the project this year.

Photos courtesy Tania Schepel, Halya Lisnyczyj, and Olya Babchuk

The finished Easter baskets.

Tania Schepel (left) and Halya Lisnyczyj display their baked babkas.

Branch 56 Undertakes Annual Library Project

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Every year, the members of Branch 56 in North Port are enlisted by Library Exhibits Committee chairperson Slava Stefanyshyn to educate the southwest Florida community about Ukrainian Easter traditions, art forms, and crafts. She recruits multiple libraries in Sarasota and Charlotte Counties to allow her members to embark on this task. Branch 56 president Bohdana Puzyk assists the committee by conducting pysanka workshops.

This year, the library display cases were decorated in March and April. Art, crafts, embroidery, and literature from our members' private collections were used to create the displays. Informative cards were included to educate the public and also subtly advocate for modern-day Ukraine.

Bohdana Puzyk's numerous pysanka demonstrations in area libraries support that mission.

Ukrainian Easter eggs, or pysanky, are decorated by applying melted beeswax with a stylus, known as a kistka, that is traditionally heated over a candle. The wax is applied to the eggs as they are dipped in a series of increasingly darker dyes.

Because the burning of candles and open flames are prohibited in public buildings in Florida, Bohdana conducts her demonstrations by presenting pysanky in progressive stages of their completion. She explains each phase of the wax-resist process to attendees, answering questions about this ancient Ukrainian art form, which is believed by archeologists and historians to date back thousands of years to Ukrainians' ancestors, the Trypillians. With the expansion of the Byzantine empire and the introduction of Christianity in Ukraine in 988 AD, the previously pagan tradition of creating pysanky acquired Christian symbolism, which was used to teach our ancestors about that faith.

Photo: Roxolana Saciuk

One of the Branch 56 spring library displays at the North Port Library.

Photo: Diane Mitrano, Adult Services Librarian, Jacaranda Library

Branch 56 president Bohdana Puzyk giving a pysanka demonstration at the Jacaranda Library in Venice, FL.

Волонтерство — справа життя

Марія Тимошик, пресова референтка 120-го Відділу, Рочестер, Віддалений відділ

Союзянки 120-го Відділу.

Союзянки-волонтери.

Коли волонтерство стає справою життя, народжуються такі проекти, як «РокМайдан». Ця громадська організація в м. Рочестер вже давно перетворилась на потужний логістичний і благодійний центр. З перших днів вторгнення ворога на українську землю «РокМайдан» (керівник Володимир Павлюк) став надійною опорою для наших воїнів, перетворюючи зусилля небайдужих волонтерів на реальну допомогу, що рятує життя на передовій.

Нещодавно робота кипіла з новою силою. Бо завдання було важливим — підготовка та пакування 31-го контейнера допомоги. Це не просто число, це тонни необхідного спорядження, медикаментів і засобів гігієни, що незабаром вирушать до захисників України.

Ця масштабна місія була б неможливою без згуртованості українців-волонтерів Рочестера. Серед них — представниці 120-го Відділу США (голова Наталія Царевич) і пластуни. Разом з волонтерами «РокМайдану» ми сортували, складали та маркували наплічники, які незабаром відправляться на передові позиції фронту.

Кожна коробка, кожен наплічник з медикаментами, запаковані волонтерами, наповнено не лише речами, але й теплом наших сердець і щирою молитвою за кожного солдата.

31-й контейнер уже відправлено в Україну. І в кожному його закутку закладено головний меседж ворогу: ми не втомилися, ми об'єднані і ми будемо стояти пліч-о-пліч з нашими воїнами до самої Перемоги.

Наплічники з медикаментами та предметами першої медичної допомоги.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Вітаємо всіх батьків з Днем батька!
Happy Father's Day to all fathers!

Wishing all our sponsors and benefactors
a wonderful Fourth of July!
Happy 250th Birthday, America!

Scholarship Update — May 1, 2026

For the 2025–2026 school year, the UNWLA Scholarship Program has already distributed \$90,900, fulfilling 445 of the 560 scholarship requests in Ukraine. A heartfelt thank-you to our sponsors and benefactors for your generous support of students in Ukraine.

We have begun receiving applications from Brazil and will soon be notifying sponsors regarding returning students. Your timely responses will be greatly appreciated.

Nadia Jaworiw, UNWLA Scholarship Chair

Scholarship recipients in Zakarpattia oblast.

Scholarship recipients in Vinnytsia oblast.

Evelina, a UNWLA Scholarship recipient from Zakarpattia. Here is an excerpt from Evelina's letter:

Я, студентка 6-го курсу медичного факультету Ужгородського національного університету, висловлюю Вам від щирого серця подяку за надану Вами та отриману мною стипендію. Минулого місяця я презентувала наукове дослідження в галузі ендокринології на науковій конференції та продовжую працювати в онкологічному відділенні Запорізької обласної клінічної лікарні ім. А. Новака з постраждалими військовими. Я сподіваюся, що успішно завершу навчальний рік, вступлю до інтернатури та стану хорошим спеціалістом у своїй галузі.

Translation: I am a sixth-year medical student at Uzhhorod National University and would like to express my heartfelt gratitude to you for the scholarship you awarded me. Last month, I presented a research paper in the field of endocrinology at a scientific conference, and I continue to work in the oncology department of the A. Novak Zaporizhzhia Regional Clinical Hospital with wounded soldiers. I hope to complete the academic year successfully, begin my internship, and become a skilled specialist in my field.

Пожертви від 1 квітня до 30 квітня 2026 р.
Donations from April 1 to April 30, 2026

- \$330** Ulana N. Zynych (108), UNWLA Branch 75
\$250 Andrij & Irene Petrina (96)
\$220 Yuri Mishchenko (98), Natalie Pawlenko (98)
\$110 Margaret Nycz (75)

Thank you for your generosity.
 Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

Люба Більовщук, член Комітету стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002

**UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student
 Sponsorship Program**

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
 Phone/Fax: 732-441-9530
 Scholarship@unwla.org

СУА / UNWLA

BABUSI FUND

- \$2,000.00** Branch 8 Cleveland, OH
\$310.25 Catherine Kowal
\$300.00 Chrystyna Kuzmowych
\$200.00 Emila Shaldjian
\$100.00 Olya Czerkas; Rosalie Holowka; Luba
 Huraleczko-Lasch (дуже вдячна 78-му Відді-
 лові [NJ] за Великодній кошук)

FUNDRAISER FOR UKRAINIAN CHILDREN

- \$2,000.00** Branch 8 Cleveland, OH
\$1,044.10 Sea View Pediatrics (we are fortunate to
 support the children and Lydia and Tatiana
 Moore)
\$261.30 Alexander Motyl
\$200.00 Maria Holian (Children of Ukraine are concern
 for many people. On Dibrova, Michigan,
 on August 10, 2025, during the Ukrainian
 Selfreliance MI FCU picnic, as a MAL member,
 I presented a picture of children of Ukraine
 and asked for donations to this cause. \$200
 was donated for the Social Welfare Children's
 Fund from attendees of the picnic. May the
 children of Ukraine profit from this.)
\$104.74 Dolores Wagoner
\$103.66 Stephen Geller
\$52.55 Shelley Ann Quilty
\$52.06 Reynold Klein
\$52.01 Ariella Gastel
\$26.46 Marynell DeVaughn

HUMANITARIAN AID FOR UKRAINE

- \$2,000.00** Andrei Kachala
\$1,000.00 Branch 129 Detroit, MI
\$400.00 Charles W. Craychee
\$300.00 Myra Hrab
\$100.00 Donald A. Suberroc

MEDICAL FUND

- \$1,516.41** John Stetz
\$1,000.00 Branch 54 Wilmington, DE; Branch 73
 Bridgeport, CT

\$300.00 Nadia Trojan
\$270.00 Wsewolod Hirka
\$258.60 Nadia Shockley
\$174.00 Miaosz Zaleski
\$52.01 Eileen Scheets

ORPHANS FUND

\$1,000.00 Branch 54 Wilmington, DE

PEDIATRIC BURN MISSION

\$1,000.00 Branch 54 Wilmington, DE

SOCIAL WELFARE FUND

\$500.00 Hans Nafzinger
\$52.06 Cecelia Dumois; Susan Lee
\$52.01 Natalia Honcharenko
\$50.00 Maureen Terry
\$26.21 Sheila Rowland
\$25.00 Iva Lisikewycz
\$21.04 Nadia Pinto

Correction

In the May 2026 issue, a donation made by Oksana Lodziuk should have read "Oksana Lodziuk (*in loving memory of Julia Mullegger*)."

SUPPORT THE UNWLA MISSION

\$3,500.00 Ellen Lehman
\$3,099.21 Marcy Dobil
\$1,000.00 Irene Rishko
\$400.00 Luba Nowak
\$300.00 Ihor Bemko; Ihor Kowalysko; Marianna Wakulowska; Wictoria Wakulowska
\$250.00 Olga Wetmore
\$203.66 Karen Tymniak
\$200.00 Lubow Lewicky; Michael Makar; Ihor & Alexandra Sawczuk; Marko Turkalo
\$130.83 Priscilla Fairbank
\$103.66 Barbara K. Chesney; Suzanne Cincia; Olga Coffey; Daria Romankow; Oksanna Sydorak; Carol Anne Whelan; Kathleen Deis

\$100.00 Marie Durbak
\$50.00 Pearl Bartkiw; Natalia Bobak; Nancy W. Feaver; Teresa Gluch; Martha Jovanovic; Nicholas Kotcherha; Igor Skorobogatko; Julia E. Stromeckyj
\$26.21 Christine Monk
\$26.19 Regina Moser
\$26.00 Theresa Parr
\$25.00 James & Marilyn Farley
\$21.62 Hudson Valley Seed Co. (*Ukrainian slicing cucumbers sale 7.1.25–12.31.25*)
\$20.00 Suzanne Present
\$10.00 Richard J. Dentino

Correction

In the May 2026 issue, the **\$2,000** donation from Larysa Martyniuk was missing the donor's note: *In memory and honor of my mother-in-law Irene Hladkyj, a member and past president of the UNWLA branch in New Haven, CT. Вічна їй пам'ять.*

ZEMLIACHKY FUND

\$4,000.00 Branch 73 Bridgeport, CT
\$2,000.00 Branch 129 Detroit, MI
\$1,000.00 Branch 54 Wilmington, DE
\$258.60 Bohdan Besaha; Ulrike Hoehler
\$217.28 Heidi Summers (*Andrea, Ukrainian Egg Decorating [Pysanky] instructor in Asheville, NC hosted our fundraiser and I was the group organizer. We felt so good about supporting Ukrainian women soldiers fighting in Ukraine while also supporting a local artist who is advocating for Ukraine. Of course, we also loved making our Ukrainian style eggs as well. Many thanks to your organization for giving us the ability through your site the privilege to do our part to help in your cause!*)
\$103.66 Carol Garvey (*thank you UNWLA Branch 107 San Jose, CA for your ongoing work to help Ukraine during this terrible time*); Irene Stokon
\$52.01 Dan Toft; Nataliia Karpenko
\$31.35 Iryna Smovzh
\$10.70 Marlena Maisel

Аня Сєрант

Світло довгого життя: у пам'ять посестри

Почесний 1-й Відділ, Округа Нью Йорк

13 листопада 2025 р. на 99-му році життя відійшла у вічність Аня Сєрант — багатолітня членкиня Почесного 1-го Відділу Союзу Українок Америки.

коління жінок, для яких служіння громаді, збереження української ідентичності та підтримка культурних традицій були природною частиною життя.

Своїм довгим життям п. Аня стала живим свідком історії — від важких подій ХХ ст. до сучасних викликів, з якими Україна знову змушена боротися. Її шлях нагадує нам про силу жінок української діаспори, які зуміли зберегти мову, культуру й почуття спільноти далеко від рідної землі.

Світла пам'ять про Аню Сєрант назавжди залишиться серед союзнок Почесного 1-го Відділу, членкинь США та української громади.

Висловлюємо щирі співчуття родині та близьким і розділяємо біль цієї втрати.

Вічна їй пам'ять.

Настасья Шигаєва

Luba Klachko

Member-at-Large, New Jersey

With heavy hearts we share the passing of our mother, Luba Klachko, on October 26, 2025.

Born in Visipowsky, Ukraine, to parents Dmytro and Anna (Terletsky) Fedasiuk, she was the youngest of four siblings: Olya, Milko, and Bohdan. She immigrated to the U.S. in 1950. She was a longtime resident of New Providence, NJ, until 2013 when she moved to the Mendham and

Chester area to be close to her daughters. She was a woman of faith and a parishioner of St. John's Ukrainian Catholic Church in Newark.

Luba was incredibly proud of her Ukrainian heritage and belonged to the UNWLA for as many years as we can remember. She enjoyed doing traditional Ukrainian embroidery. She took great pride in her home and was a gracious host, entertaining friends and family with her delicious Ukrainian meals. She enjoyed playing volleyball and taking walks around town with her Pomeranian companion, Mushka. She was always very busy and was always helpful no matter where she was.

She met her husband, Wolodymyr Klachko, one summer at Soyuzivka, where he won her over in a rowboat in the middle of the lake. They had a strong marriage and made a great team. The family enjoyed spending time in their summer home on Long Beach Island and in the Catskills with the Fedasiuk and Muhlhauser families. She treated everyone she met with a sense of humor and grace, and she was very beloved. She had deep friendships and enjoyed staying in touch with her cherished friends. She became a widow in 1996 after 40 years of marriage, and never remarried.

Nothing meant more to her than family — she adored her daughters, Marta and Daria, her grandkids Bobby, Walter, Adriana, and Natalie, and her sons-in-law Robert and James. She would do anything for us. She was a doting, involved baba, and was the happiest when we were all together.

She lived a long life and made it past her 96th year. We spent so much time together, and every minute was a blessing. We are comforted that her passing was peaceful.

Marta Klachko Longo and Daria Klachko Totten

2025 Branch Impact Report

The UNWLA is often described as a network of dedicated branches working in communities across the United States. The newly released 2025 Branch Impact Report demonstrates just how much can be accomplished when our branches work together toward a common mission.

With an extraordinary 97% participation rate, 56 branches reported their activities and achievements for 2025. Together, we organized 429 educational and cultural events, including 214 programs promoted beyond the Ukrainian community, helping to share Ukrainian culture and heritage with wider audiences. Advocacy efforts remained strong, with 175 activities ranging from public rallies and letter-writing campaigns to meetings with elected officials.

UNWLA branches also continued their long-standing commitment to humanitarian assistance, supporting national initiatives and carrying out 104 local humanitarian projects. Through the UNWLA Scholarship Program, 196 students received educational support, while branches helped place Ukrainian books in libraries across the country.

Membership grew to 1,509, fundraising goals were exceeded, and important historical records were preserved for future generations.

Most important, the report tells a larger story: the power of 56 UNWLA branches working together as one organization. Explore the full 2025 Annual Report and learn more about the UNWLA's collective impact by visiting [UNWLA.org](https://unwla.org) > About Us > Annual Report 2025.

НАШИМ ДІТЯМ

МАРКО І КИЦЬ

Оповідання

Марко Слободян, син членкині 64-го Відділу СУА Лесі Слободян

Того дня Марко повертався зі школи без поспіху й замислено, як це буває у дітей, які вже надто рано навчилися думати по-дорослому. До того ж це був останній день навчання у 5 класі. Завтра — канікули! Однак біля вузького провулка, якраз ліворуч від свого будинку, із задуми його вивело тихе жалібне нявчання. Таке тоненьке й безпорадне, що знехтувати ним було неможливо.

Тож Марко звернув у провулок і поміж старих коробок та вогкого каміння помітив маленьке кошеня. Те кульгало на передню лапку й намагалось втекти, хоча сил на втечу майже не мало. Марко обережно нахилився, підняв його на руки й відчув, як крихітне тільце тремтить зі страху.

— І чий же ти такий? — тихо прошепотів хлопчик.

Підіймаючись сходами на другий поверх до квартири, де хлопчик мешкав, Марко думав, що робити далі. Залишити кошеня собі? Віднести до притулку? Чи, можливо, хтось його шукає?

Удома він уважно оглянув малого котика й одразу зрозумів: ліва його лапка зламана.

Тієї ж миті всі сумніви зникли — треба допомогти кошеняті!

Марко дочекався повернення мами з роботи і того самого дня вони разом повезли кошеня до ветеринарної клініки. Лікар оглянув пухнастого пацієнта, зробив необхідні процедури й сказав:

— Це хлопчик. І йому, крім вакцинації, потрібна й операція. Ми можемо її зробити, але лікування буде довгим і дорогим.

Марко мовчки і ствердно кивнув.

— Я повернуся, — відповів він уже біля дверей кабінету ветеринара.

Увесь вечір хлопчик без упину думав про маленьке кошеня, його налякані очі і те, як воно довірливо засинало в нього на руках. Як же йому оплатити лікування бідолашного малюка? Звичайно, можна попросити маму — вона обов'яз-

ково виділить кошти. Але Марко був хлопчиком, який полюбляв сам знаходити вихід зі скрутних обставин. Він дістав свою скарбничку, висипав дріб'язок і кілька зім'ятих купюр на стіл... і відчув, як у його животі неприємно похололо. Тридцять доларів...

— Цього замало, — тихо сказав він сам до себе. — Отже, доведеться заробити.

І Марко почав працювати.

Після школи він охоче брався до роботи, що йому доручав власник кафе на розі, та допомагав сусідам впоратися з домашніми справами й покупками. Також доглядав чужих домашніх улюбленців і поливав квіти на прибудинкових клумбах. І навіть спробував себе у ролі репетитора, допомагаючи однокласнику підготуватися до підсумкового тестування. Утомлений, але впертий, він щовечора складав зароблені гроші до коробки з-під печива.

За тиждень потрібна сума була зібрана.

У призначений день операції разом з кошеням, загорнутим в теплий плед, Марко приніс до клініки всі свої заощадження. Поки ветеринар оперував, хлопець сидів у коридорі й нервово стискав кулачки. Добре, що поруч була мама, яка його підбадьорювала і заспокоювала.

Минула майже година. І зрештою...

— Операція пройшла успішно, — усміхнувся лікар до Марка. — І тепер усе залежить від тебе. Котику потрібні спокій, турбота й час. Приблизно три тижні необхідні для його одужання.

— Я впораюсь, — серйозно й переконливо сказав Марко.

Додому вони поверталися в гарному настрої. Кошеня лежало в рюкзаку на м'якій подушці й мирно спало.

Відтоді життя Марка змінилося. Він був відповідальним за корм для кошеняти, дбав про

іграшки та навіть придбав маленький фонтанчик для води, бо десь прочитав, що коти люблять пити проточну воду. Щовечора він перевіряв лапку, лагідно гладив малого й засинав під його тихе муркотіння.

Та одного ранку Марко прокинувся і не знайшов кошеняти на звичному місці.

Він обшукав усю квартиру. Заглянув під ліжко, у ванну, на балкон. Котика ніде не було...

І раптом помітив прочинені двері, що вели на вулицю.

У Марка завмерло серце. Він застрибнув на велосипед і поїхав вулицею, вдивляючись у кожен двір, кличучи кошеня, хоча й не знав іще, як його гукати, бо імені йому до тепер чомусь не дав.

Біля одного з парканів він почув сердите шипіння й відчайдушне нявчання. Марко кинувся туди і побачив, як під кущем його кошеня билосся з великим дорослим котом.

— Геї! Не чіпай малого! — вигукнув хлопець.

Він підхопив кошеня на руки й помітив чималу подряпину на його мордочці. Треба було знову йти до клініки.

Ветеринар обробив рану й наклав спеціальну пов'язку.

— Намагайтеся не підпускати його до інших котів, — мовив лікар. — Щонайменше до того часу, як котик подорослішає.

— Обіцяю, — відповів Марко. — Буду за цим стежити.

Дорогою додому він обережно та ще ніжніше притискав кошеня до себе.

— Я більше тебе не загублю. Чуєш? Ніколи.

На мить Марко заплющив очі і замовк, дослухаючись до того, як мило, немов із вдячністю, котик йому муркоче. А тоді тихо усміхнувся:

— Знаєш... тобі потрібне ім'я. Може, Киць? Киць Франко. Як тобі?

Кошеня підвело голівку та голосно нявкнуло у відповідь.

— От і домовились! — зрадів хлопчик.

Удома Марко зробив для Киць затишне ліжечко з подушки і теплої ковдри. І тієї ночі вони заснули поруч. Відтоді ці двоє вже ніколи по-справжньому не розлучалися!

Малюнок Марка Слободяна.

Торт «Смерекова хата»

Людмила Лапушняк, м. Чернівці

Є чимало переписів торта «Смерекова хата» (дехто його знає як «Гірка» або «Монастирська хата»). Однак усіх їх об'єднує головне: це пісочні трубочки з вишнею, викладені гіркою, що нагадують дах хати, і «щедро» перемащені кремом зі сметани. У моїй родині полюбують не надто солодку перепічку, тому віддають перевагу цьому рецепту, де солодкий смак має тільки крем. Однак за бажанням ви можете додати цукор і до тіста, і до начинки.

СКЛАДНИКИ

Тісто: 7 унцій вершкового масла,
7 унцій сметани,
1 яйце,
1 ч. л. розпушувача,
16—17 унцій борошна,
дрібка солі.

Начинка: 22—24 унції вишні (замороженої
або консервованої, без кісточок),
1 ч. л. крохмалю.

Крем: 25—28 унцій густої сметани
(25—30 % жирності), 7 унцій цукру (або пудри),
ванільний цукор.

Присипка: 2 унції волоських горіхів,
1,5 унції тертого шоколаду.

ПРИГОТУВАННЯ

М'яке вершкове масло змішайте зі сметаною, цукром і сіллю. Додайте розпушувач і поступово всипайте борошно. Тісто, що має бути м'яким та еластичним, розділіть на 15 рівних частин, загорніть у плівку та покладіть у холодильник на 30 хв.

Тим часом приготуйте начинку: вишні змішайте з цукром (якщо бажаєте, аби вишня була не надто кислою) і відкиньте на сито, щоб позбавитися зайвого соку (перед використанням їх можна ще й злегка присипати крохмалем).

Формування трубочок є справою відповідальною: всі вони повинні мати однакову довжину й товщину, а кожна з них має бути рівно вкладеною на деко для випічки. Кожну з 15 частин розтачайте у прямокутну смужку, вздовж якої викладіть вишню в ряд. Щільно згорніть тісто у трубочку, защіпивши краї. Як тільки сформуєте, то одразу вкладайте трубочку на деко, застелене пергаментом. Щоб під час формування торта трубочки трималися купи, я вкладаю їх на деко групами відповідно по 5, 4, 3, 2 та 1 у кожній.

Випікайте при температурі 360°F приблизно 20—25 хв (до легкого золотистого кольору).

Дайте трубочкам повністю охолонути. У цей час приготуйте крем: збийте сметану з цукровою пудрою та ванільним цукром до загущення. Однак не перестарайтеся: у мене були випадки, коли сметана бралася грудочками.

Охолоджені трубочки викладіть на таріль шарами (5 знизу, далі відповідно 4, 3, 2 та 1), рясно змащуючи кожен кремом. Наприкінці обмастіть торт кремом з усіх боків та присипте горіхами й шоколадом.

Сформований торт поставте в холодильник на 6—8 год, щоб трубочки просочилися кремом, і смакуйте на здоров'я!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Kindness

Ihor Magun, MD, FACP

Not long ago, I happened to pick up a children's book with the title *The Boy, the Mole, the Fox and the Horse*, written by Charlie Mackesy. "Everyone is bit scared," said the mole, "but we are less scared together." As I was reading, I came to the realization that the story means much for those reading it as well as for those being read to. "What do you want to be when you grow up?" "Kind," said the boy.

We can all relate to these simple yet profound statements. Indeed, it has been shown that kindness can be developed through sharing and discussing stories in children's literature.

Researchers have actually been studying kindness for some time, dividing it into kindness directed toward others and kindness directed toward ourselves. Data have substantiated that kindness makes us all feel good. It can decrease our anxiety by lowering our cortisol levels. It provides clear benefits to our well-being and happiness. It strengthens our social connections, and doing good permits us to have a more

positive outlook about our own circumstances. We frequently do not realize the impact a different perspective can have on our outlook on life.

The more we do for others, the more we do for ourselves. The benefits of helping others last long after the act itself. Kindness benefits both parties. Examples of kindness include volunteering, calling a friend who may be experiencing some difficult times, acknowledging and thanking someone who has been helpful, and simply holding a door open for others.

It is imperative to be kind to ourselves as well. Living in a competitive society often leads us to compare ourselves to others. Because of this, we frequently feel we fall short of our goals. This type of self-talk creates a negative emotion, and that's where

self-kindness comes in. Have some "me" time so you can relax. Do something you enjoy — it does not need to be anything exceptional or big.

Kindness begins as one small act, one moment, one choice, one you.

When we choose kindness, it multiplies — like one ripple in the water. We have to practice it deliberately and consistently. There is evidence to suggest that when we help someone, it promotes changes in our brain that are linked with happiness. Kindness increases our sense of connectivity with others and enhances so many aspects of our hectic lives.

So why not start doing something kind now? It will surely make you feel better.

Kindness goes a long way, more than you can imagine.

“The story of the UNWLA is not only a Ukrainian American story – it is also part of the broader narrative of American civil society, women’s leadership, immigrant contributions, and humanitarian advocacy.”

UNWLA Honorary President Marianna Zajac during the book presentation, September 2025, Ukrainian Museum, NYC

A CENTURY OF COMMITMENT – THE UNWLA STORY, 1925–2025

SPONSORED BY OREST & LIDA BILOUS FAMILY FOUNDATION

SCAN QR CODE
OR VISIT [UNWLA.ORG/STORE](https://unwla.org/store)
TO PURCHASE YOUR COPY